

Forumul studențesc

organ al consiliului uniunii asociațiilor studenților comuniști din c. u. Timișoara ● anul XV ● nr. 5-6 (114-115) iunie-iulie 1987 ● 28 pag. 6 lei

22 de ani de rodnice împliniri „EPOCA NICOLAE CEAUȘESCU”

FAPTE DE MUNCĂ

Trăim o epocă a marilor împliniri, ale cărei valențe sînt dimensionate de înălțimea spiritului și durabilitatea faptelor.

O epocă ce a statornicit în sufletele oamenilor sentimentul că istoria se scrie sub ochii lor, plămădită fiind de lumina inteligenței și hărnicia muncii lor.

O epocă care și-a definit atributele-i nobile și responsabile prin măreția însemnelor sale, veritabile sigle ale încrederii oamenilor în ei înșiși și în viitorul lor.

O epocă cu profunde semnificații în gîndul și simțirea tuturor românilor, învățați a respecta dragostea și adevărul, dreptatea și prietenia, demnitatea și curajul.

O epocă care în douăzeci și doi de ani — punînd trainică temelie bunăstării neamului — a înălțat un imn de slavă muncii pentru patrie și pentru ziua de mîine.

Cu justificată mîndrie patriotică identificăm acest ev al înaltelor cuprinderi de fapte și spirit revoluționar, cu numele arhitectului genial al Patriei Socialiste, tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU**.

Luminile și plinătatea acestor vremi mărețe reverberază în conștiințele oamenilor prin densitatea evenimentelor prezentului.

Fapte de muncă, fapte de viitor. Un viitor care se naște astăzi. Mai mîndru. Mai luminos.

FORUM STUDENȚESC ■

V
A
C
A
N
Ț
A

'87

A FI ROMÂN

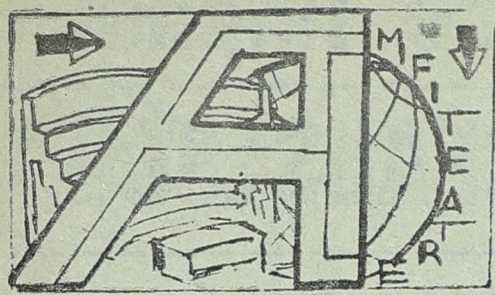
Pag. 3

SESIUNEA —
ANTE PORTAS

Pag. 8—9

ADMITEREA — UN POD
PREA ÎNDEPARTAT ?

Pag. 10—11

Dincolo de amfiteatre

CONFERINȚA JUDEȚEANĂ A EDUCAȚIEI POLITICE ȘI CULTURII SOCIALISTE

La Timișoara a avut loc în 24 iulie, Conferința județeană a educației politice și culturii socialiste, eveniment înscris în ansamblul amplelor manifestări ce se desfășoară în pregătirea celui de al III-lea Congres al Educației Politice și Culturii Socialiste, larg și reprezentativ for al democrației muncitorești revoluționare, instituit din inițiativa tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, secretarul general al Partidului Comunist Român, semnificativ act al marilor deschideri înnoitoare după istoricul Congres al IX-lea al partidului. Alături de delegați, desemnați în cadrul dezbaterilor care au precedat Conferința județeană a educației politice și culturii socialiste, au participat membri ai Biroului Comitetului județean de partid, cadre cu munci de răspundere în activitatea politico-organizatorică și economico-socială, oameni de știință, artă și cultură, alți invitați. Având loc în atmosfera de fierbinte cinstire cu care întregul nostru partid și popor a sărbătorit aniversarea a 22 de ani de la Congresul al IX-lea, perioadă glorioasă ce definește o eră de remarcabile împliniri în toate domeniile, numită cu îndreptățită mândrie și fierbinte recunoștință „EPOCA NICOLAE CEAUȘESCU”, conferința a prilejuit omagierea strălucitei personalități și neobositei activități desfășurate de tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU în fruntea partidului și statului, rolul său decisiv în elaborarea și transpunerea în viață a grandiosului program de dezvoltare economico-socială a patriei, uriașa sa contribuție la democratizarea vieții politice internaționale, la afirmarea idealurilor de pace, progres și civilizație ale popoarelor. A fost adus un vibrant omagiu tovarășei academician doctor inginer ELENA CEAUȘESCU, eminent om politic, savant de renume internațional, președintele Consiliului Național al Științei și Învățământului, care coordonează, cu deosebită competență, destinele vieții noastre spirituale.

În cadrul conferinței s-a analizat cu înaltă responsabilitate modul în care s-au îndeplinit, în județul Timiș, Programul ideologic, hotărârile Congresului al XIII-lea, orientările secretarului general al partidului, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, privind îmbunătățirea și intensificarea activității politico-ideologice și cultural-educative, adoptând Programul de măsuri pentru perfecționarea și creșterea eficienței întregii munci educative.

Moment de referință pentru evaluarea participării tot mai active a comunistilor, a tuturor oamenilor muncii de la oraș și sate la îndeplinirea neabătută a politicii partidului de construcție socialistă, a împlinirii în formarea omului nou, cu o bogată pregătire politică, științifică și profesională, cu o înaltă conștiință patriotică, revoluționară, conferința a prilejuit o amplă dezbateră asupra activității desfășurate, în perioada de la Congresul al XIII-lea, de organele și organizațiile de partid, de Consiliul județean de educație politică și cultură socialistă, de Comitetul județean de cultură și educație socialistă, de organizațiile de masă și obștești, de toți factorii educaționali cuprinși în cadrul Frontului Democrației și Unității Socialiste, în realizarea unei bogate și tot mai eficiente activități politico-educative, puse în slujba mobilizării oamenilor muncii la realizarea exemplară a obiectivelor ce le revin, în producția materială, în celelalte domenii ale activității economico-sociale, în creșterea spiritului de dăruire și responsabilitate în muncă, promovarea susținută a implicării exemplare în complexitatea pro-

blematicii social-politice, sub semnul mobilizator al spiritului revoluționar, patriotic.

Fuând cuvântul, tovarășul Ilie Matei, membru supleant al Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R. prim-secretar al Comitetului județean Timiș al P.C.R., președintele Comitetului Executiv al Consiliului popular județean, s-a referit — în spiritul exigențelor formulate de secretarul general al partidului, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, la munca desfășurată de organele și organizațiile de partid din județ pentru implicarea tuturor forțelor educaționale de mobilizare a comunistilor a celorlalți oameni ai muncii, la îndeplinirea sarcinilor economico-sociale, a mobilizării programelor de dezvoltare în profil teritorial, pentru sporirea fermității și intransigenței, afirmarea tot mai puternică a trăsăturilor moral-politice ale omului nou, constructor conștient și devotat al socialismului și comunismului. Subliniind că întreaga muncă politică și cultural-educativă desfășurată în ultimele două decenii a avut ca obiectiv fundamental formarea omului nou, cu un larg orizont de cunoaștere și înțelegere, cu o temeinică educație materialist-științifică și o solidă pregătire tehnico-științifică, vorbitorul a evidențiat că aceste importante realizări fac parte integrantă din politica de ansamblu a partidului nostru din cerințele generale ale formării și educării omului nou, de care actuala etapă a societății socialiste românești are nevoie.

Jalonând căile și modalitățile de acțiune în perspectivă, puse sub semnul concentrării întregului potențial educativ și cultural al județului în direcția dezvoltării conștiinței socialiste a maselor, largirii orizontului lor de cunoaștere și înțelegere, îmbogățirea vieții spirituale a tuturor oamenilor muncii, vorbitorul a dat glas hotărârilor factorilor educaționali de pe meleagurile timișene, de a-și perfecționa și intensifica întreaga paletă a activității în consens cu magistralele idei și teze cuprinse în opera tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU.

În continuarea lucrărilor, pe marginea raportului prezentat de tovarășul Eugen Florescu, secretar al Comitetului județean de partid, președintele Consiliului județean de educație politică și cultură socialistă și a programului de măsuri supus aprobării Conferinței, au luat cuvântul: Petru Moț, prim-secretar al Comitetului municipal Timișoara al P.C.R., Alexandrina Cornean, președintele Comitetului de cultură și educație socialistă al județului Timiș, Cristian Roșca, prim-secretar al Comitetului județean Timiș al U.T.C., prof. dr. ing. Coleta De Sabata, rectorul Institutului politehnic „Traian Vuia” din Timișoara, alți tovarăși și tovarăse.

În raport cit și în intervențiile participanților la dezbateri au fost înfățișate contribuțiile aduse la educarea politică, revoluționară a tuturor oamenilor muncii timișeni de învățământul politico-ideologic, eficiența modalităților prin care se realizează educația moral-cetățenească, pregătirea materialist-științifică, aportul învățământului de stat, al așezămintelor de cultură, aportul instituțiilor artistice, al presei, filialelor uniunilor de creație, al tuturor mijloacelor propagandei, culturii și educației, la împlinirea personalității omului nou.

Dezbateri fructuoase, cu largă audiență, au fost consacrate desfășurării Festivalului național „Cântarea României” care și în județul Timiș a constituit ca-

drul generos de afirmare a talentelor, antrenând mase largi de oameni ai muncii din toate sferile de activitate, ridicând la noi expresii valențele frumoaselor tradiții ale geniului creator al poporului. Ca expresie a minunatelor condiții de afirmare și continuă perfecționare a formelor de manifestare a disponibilităților și înzestrării artistice de care dau dovadă făuritorii de bunuri materiale, vorbitorii au subliniat împlinirile de certă valoare, diversitatea de forme și mijloace de interpretare ce au situat, nu o dată, Timișul, pe podiumul celor mai prestigioase succese.

Pe marginea problemelor abordate, Conferința județeană a educației politice și culturii socialiste a adoptat un program de măsuri concrete, mobilizatoare, menite să conducă la creșterea responsabilității, a angajării plene a tuturor factorilor investiți cu înalta misiune de educatori ai maselor de oameni ai muncii.

În încheierea dezbaterilor conferinței, a luat cuvântul tovarășul Ghiță Florea, adjunct de șef de secție la C.C. al P.C.R. După ce a reliefat cadrul de înaltă vibrație patriotică în care se desfășoară lucrările conferinței județene, sub semnul actualelor exigențe sporite, puse de conducerea partidului, personal de tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, de ELENA CEAUȘESCU, președintele Consiliului Național al Științei și Învățământului, în fața activității de propagandă, cultură și educație, vorbitorul a insistat asupra necesității perfecționării continue a întregii activități, a primării unei calități superioare și eficiente sporite, în consens cu orientările secretarului general al partidului.

● Dimensiunile noului în Timișoara universitară.

Au fost desemnați, apoi, cei 100 de delegați care vor reprezenta județul nostru la marele și importantul forum ideologic, cel de-al III-lea Congres al Educației Politice și Culturii Socialiste.

În încheierea lucrărilor conferinței, a fost adoptat într-o deplină unanimitate de gând și simțire, textul unei telegramme omagiale și de angajament, adresată secretarului general al partidului, președintele Republicii, tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU în care se spune printre altele: „Exprimând încă o dată, cel mai vibrant omagiu și respectuoasele noastre mulțumiri, pentru tot ceea ce faceți în vederea dezvoltării și afirmării personalității umane, a vocației sale de bine, de cunoaștere și creație, de progres și civilizație, ne angajăm solemn, mult iubite și stimate tovarăse NICOLAE CEAUȘESCU, că — asemenea întregului popor român —, ne vom consacra întreaga pricepere de oameni ai educației și culturii, întregul nostru devotament în direcția îndeplinirii tuturor programelor adoptate de partid, a strălucitelor idei conținute în monumentală Dumneavoastră operă, astfel încât să conferim conștiinței omului dimensiunile timpului de aur pe care îl trăim, și îl edificăm în scumpa noastră patrie, mândră și prosperă — Republica Socialistă Româniea.”

A fost odată ea niciodată, într-un loc de pe malul Begăi, câteva bănci pe marginea aleilor betonate, în umbra copacilor bătrâni. Copiii se jucau stereotip — toboganul, labirintul, leagănele erau „preferate”, căci doar atâtea... erau.

Oare cîți bunici și-au certat acolo nepoții că și-au murdărit hăinuțele, sau că au consumat prea multe acadele și nu vor mai avea poftă de mîncare? Unii bătrîni se odihneau o clipă la umbra unui tel în floare sau a unui castan cu frunze ruginii, alții își plimbau în voie cliinii, cu pedigree, bineînțeles. Tineri și vîrstnici, deopotrivă, au trăit acolo și clipe de neuitat, în liniștea vrăjită a unui parc încremenit de vreme.

Dar, peste noapte, totul s-a schimbat, aidoma ca-n basme. Trecătorii jinduiau după liniștea de altădată. Priviri neîncrezătoare, dar tăcute, iscodeau lucrările. „Ce sînt mașinile astea? De ce atîta zor? De ce atîta furnicar de lume pentru a schimba un parc?” Căci pentru ei — cei învățați cu

„CHEIȚA FERMECATĂ”

atmosfera patriarhală — verbele a înnoi, a construi, a înfrumuseța — într-o frază incipientă — erau sinonime cu a strica.

Zvonuri controversate. Unii presupuneau că spațiul va deveni șantier arheologic, lesne de înțeles după amploarea săpăturilor făcute. Alții nu presupuneau nimic, dar bombăneau. Cei mici înțelegeau și mai puțin și priveau uimiți la schelele metalice, la mormanele de nisip și pămînt, la betonierele ce lucrau zi-lumină, la muncitorii în salopetă ce-și vedeau temeie de treabă.

Apoi, într-o dimineață, chiar de „1 Iunie” a fost inaugurat minunatul PARG AL COPIILOR.

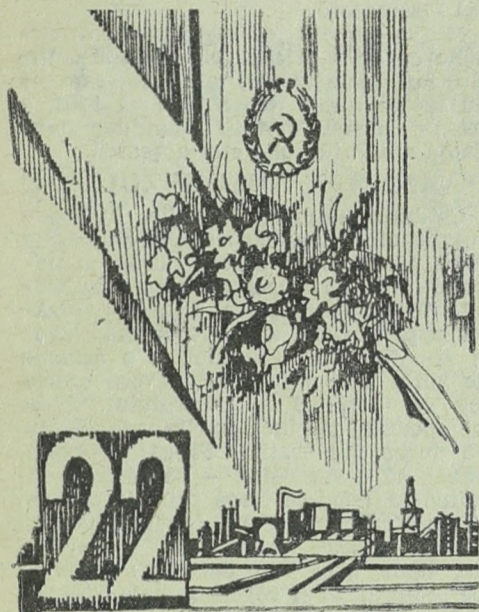
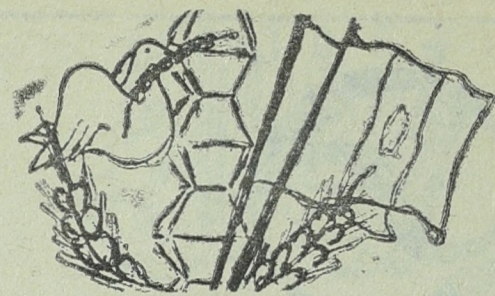
Și cei mai sceptici s-au declarat învinși, regretînd în adîncul sufletului că nu mai sînt și ei copii — le rămînea însă bucuria copiilor lor, trăiau încîntarea prin ea.

Copii fericiți într-o țară a fericirii. Dincolo de gardul albastru exista lumea, atît de des visată, a minunilor posibile.

Totul — ca-n poveste. Un lac „de-adevăratalea”, în care se pot plimba cu mini-bărci și hidro biciclete. Un trenuleț de toată frumusețea, pușcînă ca un armăsar după ce-nconjoară parcul. Un teleferic zglobiu, mereu solicitat de doritorii; jocuri de popice; terenuri de sport și tobogane, labirinturi, leagăne, mașinuțe... Pe o colină, străjuită de-o colibă din birne, se pot face ascensiuni, și iarna derdeluș.

„1 Iunie”, 1987, din acea zi, fiecare copil al Timișoarei poartă la îndemînă „cheița fermecată” — oferită cu dragoste, prin munca părinților și grija neîntreruptă a Comitetului Județean Timiș și municipal Timișoara al Partidului Comunist Român pentru bunăstarea vîrstarelor țării — ce le deschide, doar la un semn, țara de vis a minunilor posibile.

A fi român

ANII DE GLORIE AI TINEREȚII NOASTRE REVOLUȚIONARE „EPOCA NICOLAE CEAUȘESCU”

Tot ceea ce în zilele noastre dă strălucire noului chip al patriei își are izvorul în munca plină de pasiune și în-suflețire, în dăruirea cu care acționează, pretutindeni pe întinsul patriei, oame-nii muncii. Pasiunea, dăruirea, abnega-ție — atribute de esență ale spiritului revoluționar în care trăiesc și muncesc făuritorii acestui timp eroic, timp al ardentelor prefaceri, conjugat noului, inițiativei și creației. Tocmai în acest

sens, secretarul general al partidului sublinia: „A fi revoluționar, a fi comu-nist, în condițiile când partidul a devenit forța politică conducătoare în socie-tate, înseamnă a lupta împotriva a tot ceea ce este vechi, perimat, înseamnă a promova cu îndrăzneală și fermitate noul, în toate domeniile!”

Monumentele muncii — sublime sin-tagme ale geniului creator al neamului — se regăsesc în marea conștiință a Țării, înobilind prin frumusețe și du-rată un spațiu românesc de milenară existență. Fapte eroice — lumini călău-zitoare peste ani — constituie argumen-tul și sensul devenirii noastre, înălțând munca creatoare la rangul de simbol și cititorie de ev socialist — Canalul Dunăre-Marea Neagră, Metroul bucu-reștean, Transfăgărășanul, puternice cetăți ale științei, moderne citadele in-dustriale, mari sisteme hidroenergetice și de irigații etc.

S-au împlinit 22 de ani de la desfășurarea lucrărilor istoricului Forum al comuniștilor români (19-24 iulie 1965), care a marcat începutul unor tumultuoase înfăptuiri revoluționare, deschizând poporului nostru largi și cetezătoare perspective pe drumul progresului și civilizației socialiste.

Alături de întregul popor, tineretul studios timișorean, într-o atmosferă de puternic entuziasm și vibranta angajare comunistă, sărbătorește cu profundă mândrie patriotică acest eveniment de excepțională însemnătate ce a adus, în urmă cu 22 de ani, în fruntea Partidului Comunist Român pe strălucitul său conducător, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, genialul ctitor al României moderne.

Sub arcul de boltă ce unește momen-tul de atunci cu cel de astăzi este cuprinsă o perioadă de generoase îm-pliniri, definind emblemele de spirit și de fapte ale unei epoci fără precedent — cea mai fertilă și mai glorioasă din întreaga istorie a patriei — epocă nemijlocit legată de numele tovarășu-lui NICOLAE CEAUȘESCU.

reia o societate pentru popor nu poate fi edificată decât prin popor, se defi-nește magistral în toate înflăcăratele îndemnuri adresate de către partid oamenilor muncii de la orașe și sate, de a da adevărata măsură a spiritului lor revoluționar și a devotamentului patriotic în opera de făurire a socialis-mului și comunismului în România.

Având înălțător exemplul dăruirea și abnegația revoluționară a nemfricatului bărbat de stat care, prin însuflețitoare și deplină unanimitate a faptei și gin-dului, a fost ales să ne conducă desti-nele spre noi culmi de civilizație, NOI, GENERAȚIA „EPOCHI NICOLAE CEAUȘESCU” sintem hotărâți să nu precupețim nici un efort, angajându-ne ferm în îndeplinirea misiunilor incre-dințate. Pretutindeni în țară, pe marile șantiere naționale, studenții fac dovada conștiinței lor înaintate, participând efectiv la edificarea unei societăți a li-berității și dreptății. Niciodată ca în aceste două decenii de radicale prefaceri înnoitoare, poporul nostru nu s-a anga-jat într-un mod atât de hotărât să muncească, având ca mobilizator și lu-minos program de acțiune revoluționară Programul Partidului Comunist Român.

După străveche datină, poporul își sărbătorește Eroul, omagiiind prin

aceasta mărețele înfăptuiri în procesul devenirii socialiste a patriei — purtând amprenta inconfundabilă a epocii pe care, cu aleasă simțire și înaltă demni-tate patriotică o numim, spre gloria celui ce a ctitorit-o. „EPOCA NICOLAE CEAUȘESCU”.

Pe solidele temeuri — validate prac-tic de stadiul actual al dezvoltării so-cietății noastre socialiste — România își conturează cu limpezime dimensiu-nile viitorului, concentrându-și energia pe liniile de forță trasate de cel de-al XIII-lea Congres al partidului, de-monstrând o armonioasă conlucrare între știință și practica socială și un mod superior de afirmare a spiritului revoluționar.

Sub arcul de triumf al epocelor rea-lizări înfăptuite după istoricul Cong-res al IX-lea al Partidului Comunist Român, pentru noi, generația epocii lu-mină, valențele muncii au căpătat va-loare de solemn angajament, vocației noastre de constructori conștiinței ai so-cialismului și comunismului deschi-zindu-i-se perspectivele senine și trai-nice ale unui viitor de aur.

FORUM STUDENTESC ■

În întimpinarea Congresului Educației Politice și Culturii Socialiste

Oferind exemplul remarcabilei sale opere teoretice, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU a chemat, cu neobosită stăruință, întregul front ideologic, gândirea românească actuală, la o abordare îndrăzneată, novatoare, constructivă a probleme-lor vieții social-politice, la luptă hotărâtă împotriva tendințelor de închistare dogmatică, de cantonare în idei învechite. O asemenea moda-litate de abordare reflectă însuși spiritul profund dialectic al filozofiei marxiste, a cărei lege de dezvoltare a fost și rămâne împrăștierea neîn-cetată a esenței sale.

Îmbinând permanent activitatea teoretică cu cea practică de condu-cere și îndrumare efectivă a proces-elor constructive din țara noastră, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU a elaborat o serie de teze și princi-pii de o originalitate deosebită, care au îmbogățit patrimoniul spiritual al poporului român în domeniul gin-dirii social-politice și filozofice, contribuții remarcabile ce se cons-tituie, totodată, ca un aport creator propriu — unanim recunoscut —, la dezvoltarea teoriei revoluționare contemporane, la edificarea gândirii social-politice a vremii noastre, a concepției materialist-dialectice și istorice.

Astfel, în viziunea profund știin-țifică a partidului nostru, omul nou, constructor al socialismului și co-munismului, trebuie să fie stăpîn pe cele mai înalte cuceriri ale știin-ței, ale cunoașterii umane, să se ca-racterizeze prin înalte virtuți poli-tice și morale, prin pasiune pentru

muncă și creație, prin îndrăzneală în gândire și acțiune, prin cetezanță în promovarea noului, prin fermitate în lupta pentru dreptate și ade-văr, pentru înfăptuirea principiilor eticii și echității socialiste, pentru hotărârea de a lupta cu abnegație și vitejie pentru apărarea cuceririlor revoluționare, a integrității și suve-ranității patriei, a cauzei comunis-mului în țara noastră.

Tocmai în acest sens, secretarul general al partidului sublinia: „La baza întregii activități ideologice trebuie să stea materialismul dialectic și istoric, socialismul științific, Programul partidului — Carta noas-tră fundamentală ideologică, teoretică și politică, expresia marxism-leninismului creator în România. Să facem ca teoria noastră revoluționară să constituie flacăra vie ce lu-minează permanent activitatea par-tidului, a comuniștilor, a întregului popor în uriașa operă de edificare a societății comuniste”.

Dar ce înseamnă a făuri un om nou, cu o conștiință înaintată?

În această activitate desfășurată în direcția formării omului nou, cu o înaltă conștiință revoluționară, o uriașă importanță o are munca ideo-logică și politico-educativă, ca o ac-țiune vastă, complexă și de durată, un proces la care trebuie să concure o multitudine de factori — familia, școala, mediul micro și macrosocial, organizațiile sociale, rețeaua diferitelor instituții culturale și de mas-media etc. În acest context, arta, știința și cultura trebuie să îndepli-nească un rol esențial în modelarea și formarea conștiinței socialiste. Un

exemplu elocvent îl reprezintă Fes-tivalul Național „Cintarea României” — cadru generos de promovare și afirmare a valorilor native în do-meniul creației artistice.

Indicând una din direcțiile funda-mentale ale activității politico-edu-cative, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU remarcă de justete: „Să-i educăm pe toți cetățenii, și în special tineretul în spiritul cultului față de muncă, față de munca liberă, despovertă de exploatare, din socie-tatea noastră, singura sursă a pro-gresului și prosperității poporului nostru, a națiunii noastre socialiste, mijlocul principal de afirmare a ta-lentului și forței creatoare ale tutu-ror cetățenilor, de manifestare a per-sonalității și autoperfecționare mo-rală a fiecăruia”.

Pe linia de acțiune trasată, parti-dul nostru a fost și este preocupat cu consecvență de definirea și afir-marea acelor principii și norme noi de viață, a unei morale corespunzătoare tipului de relații sociale sta-tornice în procesul de edificare a societății socialiste. Aceste valori morale spre care trebuie să tindă fiecare comunist, fiecare om al muncii, se regăsesc în Codul nor-melor vieții și muncii comuniștilor, al eticii și echității socialiste.

Ca un corolar al întregii activități ideologice și politico-educative de formare a omului nou, din perspec-tiva unei continue dezvoltări a spi-ritului revoluționar, secretarul ge-neral al Partidului Comunist Român sublinia: „Noi sintem revoluționari și trebuie să rămînem tot timpul re-voluționari dacă vrem să rămînem comuniști”.

Laudă muncii

Odată cu memorabilul Congres al IX-lea al Partidului Comunist Român, din inițiativa și sub direcția îndrumare a tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, au fost valorificate, într-un înalt spirit patriotic, revoluționar, tradițiile glorioase de luptă și muncă, au fost descifrate sensuri noi ale unor momente istorice, definitorii pentru viața țării.

Dintre acestea, ziua de 30 Decembrie 1947 — aniversarea proclamării Republicii —, rămîne un reper luminos peste ani, martor de granit al unei lupte purtate de-a lungul veacurilor de atîtea generații de patrioți și revoluționari, animați în faptele lor de supreme idealuri de progres și prosperitate.

Excepționala însemnătate a evenimentului pentru istoria modernă a patriei a fost definită magistral de către secretarul general al partidu-lui nostru: „Odată cu înlăturarea monarhiei și proclamarea Republicii, la 30 Decembrie 1947, România a intrat într-o etapă nouă a dezvoltării sale. Cucerirea întregii puteri politice de către clasa muncitoare în alianță cu țărănimea munc-toare și celelalte categorii de oameni ai muncii și instaurarea regimului de democrație populară marchează trecerea la înfăptuirea sarcinilor re-voluției socialiste”.

A trăi, a învăța și a munci într-o țară în care puterea aparține poporului și se exercită prin și pentru popor — iată argumentele unei șanse istorice, născute prin eroismul unor fapte de istorie.

Aniversînd în penultima zi a anului cele patru decenii de tinerete a Republicii, parcurgem o întreagă sumă a realizărilor muncii, oferind pri-lejul unor rodnice bilanțuri, a unui raport co-munist de împliniri majore.

Republica — 40, întinereste precum țara și harnicii săi cetățeni!

SORIN TROCAN ■

VARIA

TIM-S un produs al școlii superioare timișorene

Interviu cu conf. dr. ing. Crișan Strugaru
— șeful catedrei Automatizări și Calculatoare —

Faptul că Timișoara este leagănul calculatoarelor electrice este o realitate cu care ne-am obișnuit de mult. Ne-am obișnuit să fim mereu receptivi la nou, să utilizăm energia solară, să proiectăm vehicule pe pernă magnetică și, bineînțeles, calculatoare.

— **Tovarășe conf. dr. ing. Crișan Strugaru, ce ne puteți spune despre TIM-S?**

— TIM-S este rezultatul unei colaborări fructuoase între cadre didactice și studenți ai Facultății de Electrotehnică și specialității de la I.T.C. Timișoara. Fiind un calculator de tip individual, se alătură celor din aceeași categorie produse de industria românească, AMIC și PRAE, însă, aduce elemente superioare în ce privește facilitățile oferite utilizatorilor.

— **Care ar fi aceste facilități?**
— TIM-S este compatibil cu binecunoscutul calculator individual

ZX-SPECTRUM, dar în unele direcții depășește performanțele acestuia. Astfel, admite pentru tactul de bază 3,5 MHz și 6 MHz, comutarea putându-se face manual sau pe bază de program. Tactul de 6 MHz asigură un spor însemnat de viteză în execuția programelor față de regimul eu tact de bază de 3,5 MHz la ZX-SPECTRUM. Am fost informat că, recent, TIM-S a câștigat campionatul republican de șah între calculatoare de la Herculan, funcționând pe 6 MHz.

Aș menționa și alte facilități ale acestui calculator, de pildă, existența interfețelor paralelă și serială, ce permit conectarea unei largi game de imprimante. Softul de bază se poate transfera din memoria EPROM în memoria RAM, oferind utilizatorului posibilitatea să introducă rutine proprii, schimbând, de exemplu, dialogul cu im-

primantele sau făcând anumite modificări în sistemul de operare, ceea ce nu este posibil la ZX-SPECTRUM. Printre soluțiile îmbunătățite se poate aminti și reducerea numărului stărilor de așteptare introduse asupra microprocesorului Z 80, fiind acesta adresează memoria VIDEO.

— **În ce limbaj se poate programa TIM-S?**

— În limbajul BASIC, fiindu-i accesibile toate programele din biblioteca SPECTRUM-ului.

— **Care sînt domeniile de utilizare?**

— Aplicații diverse, de la proiectare și activitatea de gestiune pînă la instruirea asistată de calculator, existînd și unele începuturi în ce privește utilizarea în aplicații industriale pentru conducerea unor procese, echipamente simple.

— **Ce ar mai trebui să știe un viitor utilizator al acestui calculator?**

— TIM-S este însoțit de cartea tehnică, un manual de utilizare care cuprinde schema completă, instrucțiunile de folosire și toate acestea sînt accesibile studenților la catedra noastră. În sala A 305 a luat ființă în anul trecut primul laborator din țară cu calculatoare personale.

DANIELA GROS

Permiteți-mi să raportez!

Demult, pe ecranul improvizat pe scena unui cămin cultural ce duminică ținea loc de cinematograful sătesc, de sală de bal sau local pentru nunți, am văzut primele secvențe ale unui război. S-a scurs timpul, nu mai țin prea bine minte, nu e de mirare, la cei cîțiva ani pe care îi împliniseram înainte de a ajunge pe băncile școlii, revăd totuși pelicula alb-negru, ce reda imaginile luptelor de la Păuliș a căror eroi mă fascinaseră.

Mi se păreau grozavi, minuind armele cu atîta pricepere. Abia mai tîrziu, mult mai tîrziu, mă lămuram că nu fusese nimic deosebit și că totul a decurs normal, soldatii făcîndu-și doar datoria, apărînd glia strămoșească.

DIMINETEILE AUTOBUZULUI 29

Căldură matinală de iulie. În stația autobuzului 29 au apărut, ca ciupercile după ploaie, spre marea mirare a celorlalți călători, zeci de tinere îmbrăcate în haine militare. Fete — vînzătoare, profesoare, ingineri au mai văzut și ei, dar fete — soldat, e o noțiune de puțin timp introdusă în vocabularul lor de lucrători ai pămîntului. „Treile douăzeci și cinci, hai repede, că nu vă ducem pe gratis. Pregătiți banii, exact, că n-am rest.” — se răstește taxatoarea. Fiecare trece prin dreptul ei, îi numără mărunțișul, își ia biletul și ascultă „sfatul prietenesc” al șoferului, două note sub portativ: „Treceți pe interval, of și voi cu armata voastră, mă plictisiți! La anu’, îmi iau concediul în iulie!” Cu greu, autobuzul se urnește din loc. Ciudatele pasagere fao presupuneri. Asupra timpului probabil. „Azi dimineață la difuzor am auzit că la ora cinci, în Timișoara, au fost 26 de grade.” Se vorbește și despre reglemente. „Iar n-am terminat de mîncat. E o coadă, dom’le, dimineața la cantină, și babele se mișcă tare încet...” Ajung la destinație. Coboară. Salută superiorii. Un șofer grăbit elaxonează fără motiv. Nimeni nu-l mai aude. Începe o zi ca toate celelalte.

STATUTUL DE STUDENT NU ÎNTRĂ PE POARTA UNITĂȚII

Armata la infanterie nu-i deloc ușoară. E frig sau cald, ploaie sau cer senin, stai în cîmp la instrucție. Nu se admit rebuturi, nici recuperări. La facultate ai statutul de student, în unitatea militară, și se spune, simplu, soldat T.R. Sau gradat T.R. Fără deosebire. Toate sînt la fel, de multe ori nu le mai recunoști, prea seamănă între ele. Studente.

Pe locotenent-colonel Vasile Morariu nu l-am înfîlînit în labirintul de săli al Catedrei, ci pe terenul de instrucție. „Forma de pregătire militară a fost adoptată conform legilor în vigoare ce țin seama de necesitățile de apărare ale țării noastre, dar și de calitățile fizice și psihice ale tinerei generații. Trebuie menționat faptul că activitatea lor se desfășoară într-o strînsă corelare cu profilul facultății și specialitățile studiate. Apărarea patriei trebuie să constituie o parte inseparabilă a activității fiecărui cetățean, cu atît mai mult, a celor ce duc sau vor duce o muncă de răspundere, de organizare și conducere. În această categorie se încadrează și studențele, viitorii ingineri sau medici, profesori sau agronomi.”

DE-AR (MAI) FI MARGELATU’ SOLDAT!

Pe foaie de cort, un grup de studente răsfoiesc de zor niște caiete groase, cîndva, copertate albastru. Studente ale anului III-T.C.M., și ele, față în față cu o altă sesiune — examenul de specialitate în domeniul pregătirii militare. „Emoții? Da, s-ar putea să fie. Nu prea mari. Unele întrebări sînt simple. Ne descurecăm noi, multe chestii le știu de prin filme.” „Aud bine?” „Filme zici? Ah, ce mult îmi plac cele cu Piersic... Dacă l-aș mai vedea pe Margelatu’ soldat, măcar o dată!” „Ia tacă-ți gura! Am de învățat!”

În arșița zilei, liniștea coboară pe foaie de cort. O disciplină aproape spartană. Tocmai bine pentru a anticipa cuvintele tov. locotenent colonel Vasile Morariu: „Instrucția, s-a desfășurat pe platforme de specialitate, rezultatele obținute la tragerile executate în poligon, precum și în urma examenelor de verificare a studenților anului III au fost apreciate cu calificativele de bun și foarte bun.”

... Din cînd în cînd, pocnesc gloanțele. Ridic curioasă ochii spre cer, dar e mai senin ca oricînd.

LELIANA BRAD

PANORAMIC STUDENTESC

ÎN URMA finalizării concursului „Cea mai bună gazetă de perete”, primul loc a revenit (aceleiași) „Columna” (Institutul Agronomic). Pe locul secund — „Economica” (Universitate), iar pe locul trei — „Traian Lalescu — 1987” (Fac. de Tehnologie Chimică, Institutul Politehnic), și „Prophylaxis” (Institutul de Medicină). Sincere felicitări membrilor colectivelor redactionale ale susamintitelor gazete! ● GARRIK KASPAROV în căminul 15/C! — pare să ne anunțe un afiș la intrare. Evident, sub rezerva „Rezultatele se trec după disputare de către cel ce ciștigă” (!) S-o dăm, totuși, de remiză... ● STUDENTA Universității timișorene, Cristina Bădulescu este purtătoarea de drapel a echipei rock românești la actualul Campionat mondial de junioare. Să-i ținem pumnii. ● IN DATA de 30 iunie, la grădina cinematografului „Capitol”, a avut loc lansarea discului „Un sfîrșit e un început” al formației rock „Celelalte cuvinte”. ● INIȚIATIVELE CĂMINELOR frunțase dau roade bogate. La balcoanele etajului I din căminul 13/C au fost montate gratii. Probabil, spun gurile rele, se va deschide, în curînd, o menajerie. ● VERSURILE vacanței — „Și totuși pluti-vom iubito / Intre oglinzi paralele”. Așadar, S. F.-ul revine la modă?! ● DE PE un afișier situat în holul Facultății de Electrotehnică aflăm: „Zecile nu-i al meu, nici al vostru, ci al urmașilor voștri și al urmașilor-urmașilor voștri”. Stilul se apropie de al lui Delavrancea trebuie s-o recunoaștem. Dacă la Electrotehnică se cultivă asemenea versuri, ce vor spune colegii de la Mecanică?! ● EXCESUL de ospitalitate al locatarilor căminului 16/C nu se dezmente nici acum. Ultima lor „confirmare” — extinderea posibilităților de acces în cămin prin suprimarea sticlei de la ușa de intrare. Sau, poate că (le) este prea cald? ● INTR-UNA DIN numeroasele ga-

zete FOTO ale căminului 9/C am redescoperit chipul zîmbitor al medicului stagiar Ovidiu Burtă. Ne face deosebită plăcere să informăm membrii comitetului de cămin de faptul că O. B. este stagiar în clinica din Șimleul Silvaniei, și nu intern de cămin, cum din greșeală au înțeles unii. De vreo doi ani bunșorii! ● Spicuim din Programul de activitate al căminului 20/C — Concursul „Cea mai frumoasă cameră”; Concursul „Cel mai frumos nivel” (...) — Și mai jos — două Conferințe (!) pe teme medicale precum și „Chiciul — fenomen cotidian”. Fără cuvinte! ● „Citez din memorie” un afiș frecvent înfîlînit în Complexul Studentesc — „Toată vara, vă invităm la discoteca „INDEX — 203”, zilnic între orele 19,30—22,00, în afară de luni”. Cum astăzi nu e luni... ● OF, CE zăpuseală! Pe terasă la „Continental”, uneori, nu se servește bere fără altă consumație. Ce ne facem? ● PANOULE frunțașilor (la secția de Zootehnie) — adevărată „mașină purpurie” de decodificat date și cifre din sfera profesională — consemnează, printre alții: Dronca Dorel, Furdul Petrișor, Ștef Duce, Tölgy Andrei, Arsenil Emil etc. ● DURA LEX, sed iex! În anii mici, Zootehnie, indicele de promovabilitate este superior celorlalți ani de studii, ajungînd pînă la 72 de procente. Și o grupă de studiu frunțasă din acest punct de vedere — 313/a din anul I — Zootehn. ● LUĂM atitudine fermă — Cum este posibil ca în anul II să „reușești” absolvirea doar a două (!) examene dintr-un total de șapte?! Contra-performanță realizată de unii studenți de la Zootehnie! Ș-or mai fi alții, pe la alte facultăți... ● MACHETA bună, sumar bogat, atractiv — pentru alte gazete „Pagini de luptă și muncă eroică” și „Caleidoscop”. (tot de la M. V.). ● NU-I UITĂM, cu alte cuvinte, „Cinste lor” — pentru studenții frunțași de la Medicină Veterinară. Aleatoriu, Mircu Călin, Borda Vasile, Simion Ileana, Dudaș Livia — ce se „țin”, probabil, pe poziții, deși fotografiile s-au (cam) învechit! ● SUGERĂM realizatorilor Gazetei profesionale de la Medicină

Veterinară să șteargă măcar semnul de întrebare — scris cu mină de creion — de pe Situația profesională în anul universitar 1985—1986 a studenților de la M. V. Să nu ne lamentem degeaba — peste douăzeci de ani, aceste articole vor putea fi folosite drept document de arhivă și de aceea trebuie să le conservăm cu grijă... ● TELEFOANELE din dotarea cantinei 4/C au uitat să fie completate cu... receptor. De unde zvonurile că angajații P.T.T.R.-ului vor fi obligați să urmeze un curs de perfecționare, învățînd... imnul studenților de la Electrotehnică! ● IDEM, pentru locatarii căminului 16/C, unde din telefonul public urban au rămas doar... sîrmele! Tot jocurile pentru copii sînt în vogă — telefonul fără fir sau... firul fără telefon?! ● ÎN „CAFÉ-TOP”, instituit ad-hoc de studenții-cafegii (!), de mare popularitate se bucură unitatea „Nufărul”. Pe cînd ceașca de platină?! ● RIVALITATE LA bine și la rău este sugestia oferită de starea căminelor din Complex. Bunoară, căminul 20/C rivalizează serios poziția „confratului” 22/C, ambele, vitregite de disciplină și de curățenie. Curînd, vor fi transformate în... săli de așteptare. Întrebare: În așteptarea cui? ● COMITETUL studentesc al cantinei 1/C colaborează, în sfîrșit! După apariția primei părți a articolului „Stomacul nu se umple cu greșeli gramaticale”, panoul cu diploma de laureat al întrecerii între cantine (vezi „F. S.”, nr. 3—4 din 1987, pag. 6) a mai făcut cîțiva pași... înainte! Măcar panoul să iasă din anonimat! ● PRIN INCHIDEREA căminului 16/C în perioada vacanței, o bună parte din ședințele redacției revistei „Forum Studentesc” s-au desfășurat cu... geamurile deschise. Au profitat și studenții autohtoni. ● EFORIE Nord, Predeal, Bușteni, Sinaia, Saturn și Costinești — sînt cele 6 stațiuni pentru care au avut de optat 1508 studenți timișoreni la distribuția biletelor pentru taberele de odihnă. adăugăm încă 77 bilete în tabere de odihnă și tratament, și 375 bilete în taberele de instruire și avem o imagine completă a ceea ce înseamnă... neodihna vacanței! Sau bucuria vacanței.

de cupaje

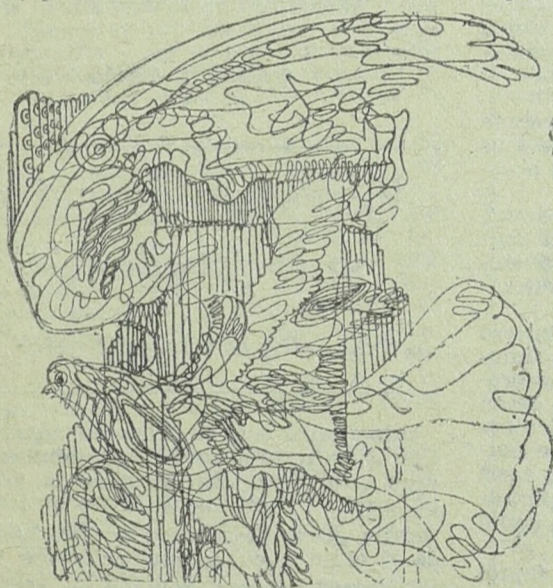
CRONICĂ DE CARTE „O altă carte”

Intia senzație pe care o creează poezia lui Mircea Ivănescu este o foarte naturală panică. Odată pătruns în atmosfera blind-ispăitoare a versurilor constai cu surprindere că te afli într-un labirint cu ieșiri meticolos camuflante astfel încât ceea ce-ți rămâne de făcut este să te abandonezi total acestui traseu al cărui capăt — în fond — poate să rămână oricât de departe.

Pretutindent te va însoți credincioasă o muzică — a cărei grație amintește ceva din misterioasele armonii medievale — pătrunzătoare și suavă totodată. Am numit astfel frazarea măiestrit melodică a textelor. Frazare care, pe lângă indiscutabilele-i calități artistice, dovedește — în umbră — o deosebită știință a stăpînirii cuvintului, a cuvintului necesar, știință pe care pușini poeți au avut-o sau o vor avea. Hățișurile de care vorbeam mai sus își diluează treptat ostilitatea, devenind jaloane care mărginesc de-o parte și de alta drumul prin poezie.

Lumea pe care-o descoperi urmînd poezia lui Mircea Ivănescu este de-o tulburătoare imprecizie. Scriitorul notează acte, sentimente, tablouri ca după aceea să revină asupra-le modificîndu-le semnificațiile, uneori îmbogățindu-le, alteori ironizîndu-le pe cele sugerate anterior astfel că impresia generală pe care caută să o creeze șovăie în a se contura pentru că simte nevoia să se re-privească luînd totul de la capăt cu o sisifică docilitate.

Fracțiunile epice din texte sînt pușine. Intîmplările în de mecanica firească a existenței și nimic mai mult. Intîlniri, vizite și doar într-un loc o fugă a profesoarei de muzică. Deplasare generoasă în spațiu, pentru că mult mai comod — ni se spune —

este „să fugim închizîndu-ne în tăcere votivă” (fuga profesoarei de muzică). Pentru Mircea Ivănescu importantă nu e intîmplarea în sine, ci comentariul asupra ei, importantă e „amintirea care vrea să facă o intîmplare/aici, și nu reușește”. (ce intîmplare).

Această imperturbabilă analiză a mișcării îngreuiază actele, le înșepenește. Decorul este static, între un gest și alt gest se consumă infinite nuanțe. Poetul nu se știe s-o spună și de aici și pînă la a-i pune virful cuștului pe gît nu mai este decît o altă carte” (ea nu face tapiseria cu noi în pauză). Și de ce nu — ne întrebăm — chiar această carte asupra căreia zăbovim.

Un alt aspect al poeziei lui Mircea Ivănescu este intersectarea de cele mai multe ori firească dintre trăire — respectiv sentiment și erudiție. Dintre aspectul imediat al existenței (impresiei) și sugestia culturală brusc provocată poezii ca asediul constantinopleului, virginia woolf, sint adică frații Karamazov un roman polițist? au chiar din titlu conturată o posibilă simbioză. Dar poezia trei scrisori însă — un exemplu — nu mai anticipază intertextualizarea citorva replici din Achille: „și stăm acum și ne gîndim / dacă să-i scriem, chiar scrisoarea asta. / și uneori ne spunem că da — și ne sună în urechile sufletului, / într-adevăr, ca ale unui ciine, ciulite, — „Mrize, ai scris tu / scrisoarea asta?” — și, cu voce scăzută și comentariul, / „acuma sînt liniștit ca pămîntul peste care a trecut / ciuma” — și alteori ne spunem / că nu”. Paradoxal, acest text ne dezvăluie tema de a compune un text, întreaga poezie se eschivează de a concepe o scrisoare, de a comunica. Ceea ce se comunică este de fapt refuzul oricărei comunicări. Am putea spune că, în general, poezia lui Mircea Ivănescu este urmărită de fantomele unei literaturi compacte, atenă la orice cuvînt fără ca această pîndă, însă, cu tot aspectul ei terifiant, să-i violezeze desfășurarea. Parafrazîndu-l pe Lucian Raicu am putea spune că poetul meditează nu într-o cameră „plină cu cărți” ci într-o cameră amenințată de cărți.

Volumul cuprinde însă și poeme care, pornind de la o metaforă își alimentează curgerea cu altele noi astfel încît această încrîngătură să capete strălucirea unei perfecte pietre prețioase. Ne referim la superbe poeme ploaie dimineața devreme („un bal, dimineața, cu lumină albă, încețoșată, / în sala imensă a minții”) și să iubesti doar iubirea celuilalt (e cu puțință — o vreme din de puțină să se boltească / în câteva sunete).

Noua carte a lui Mircea Ivănescu nu mai uezază totuși decît arareori de aceea delicată dialectică a amintirii cu care ne obișnuisem din volumele precedente. Monologul poetului se sprijină pe alte voci mai mult ca altădată. Nu se poate spune însă că obsesia dimineții de iarnă și camera încărcată de obiecte sufletești au fost abandonate. Ele apar, privesc biblioteca și se retrag apoi în memorie, în cea parte a memoriei care le-a rămas pe mai departe prielnică.

Cititorului acestui volum, câteva versuri: „privirea ta, în legănare este doar un păianjen orb — și oglinda / care să adune lumina de soare — are doar forma / vasului din care nu stă să o toarne nimeni”. (orachneisme). Deci, din partea poetului, deplina libertate. Și la sugestia noastră o călătorie necesară în acest univers. Care cere însă o dăruire fără prejudecăți și fără precauții.

MIHAI OCTAVIAN IOANA ■

Mircea Ivănescu, Alte poeme nouă, Cartea românească, 1986.

Dar priviți-mă-n ochi! *)

Operă deschisă ar putea fi...

Să intri în spectacolul început de cîteva minute și să nu te regăsești în primul moment: studioul să flamie, luminile calde și estompatе, muzica bizară, totuși discretă și puțină, venită din alte spectacole, poate. Un public restrîns, o mină de recitator!, o undă de poezie să plutească prin încăperea, undeva deasupra ta, intangibil, oarecum străin.

Apoi să recite o față cu ochii foarte mari și, curios, imobil. Cu toate acestea să simți că o atinge durerea și o bucură fericirea, că sînt ale ei ironia și lacrima. Să te prindă treptat în jocul ei, totuși să rămîie detașat, să te intrige lipsa de expresie a privirii; o trăiești încă un timp dubla existență, în poezie și în afara ei. Pe nesimțite ochii feței să devină puntea de legătură care te poate duce definitiv în lumea lor, a artiștilor. Pe urmă să treci lin de la un poem la altul, să urci și să cobori tensiunile lor, să fie ale tale toate trăirile și să te deschizi complet pentru o altă existență, cea a scenei.

Să se aprindă luminile și să nu te uimească faptul că nimeni n-a revenit complet din viața „cealaltă”, trăită intens pentru cîteva zeci de minute. Să apară de la sine înțeles că și-a dat ceva și ai lăsat ceva, că s-a intîmplat un schimb, dincolo de semnificația simbolurilor pe care au vrut să le comunice poezii din această seară. Să și se pară firească invitația lui Tache (la prima intîlnire cu regia) de a juca și tu, poate chiar în această experiență poetică în care poți să vii oricînd și în orice calitate: de spectactor sau actor. Sau amîndouă... aceasta.

*) spectacol experimental de poezie al studioului teatral „Thespis”. Regia: Victor Țintoi.

VIOLETA VAJDA ■

● EVENIMENT ● EVENIMENT ● EVENIMENT ● EVENIMENT ● EVENIMENT

Numărătoarea inversă

Trec anii, trec clipele-n goană și, iată, ajungi să constai că e deja mult timp de cînd numărai cu emoție firească fiecare secundă ce te apropia de apariția revistei. Dar și acum, cînd, sărbătorind cele trei decenii de existență ale organizației revoluționare a tineretului studios, cinstim și cele două decenii de presă studentească la Timișoara, mă încearcă aceiași fiori căci:

ZECE sînt anii petrecuți în preajma acestor reviste, care pentru mine mai mult decît o preocupare, a fost chiar jumătate din studenția mea...

NOUĂ celor din generația mai veche, ni se pare, poate, că revista arată azi altfel, dar ea rămîne, însă, mereu aceeași, scrisă cu nerv și talent, mustind de pro-

OPT

ȘAPTE

ȘASE

blematică studentească, de oameni și fapte...

era, și este, tramvaiul numit „speranța de a te reîntoarce” în Complexul studentesc, la orele tîrzii ale nopții, după ce ai pus la cale un nou număr de revistă...

e camera în care ne dădeam intîlnire, cel puțin o dată pe săptămînă, la Casa studenților, pînă în pagină idel ce mi se păreau întotdeauna minunate, căci așa era atunci, în studenția mea, totul ni se părea nemaipomenit. Căci altfel, dacă n-am fi crezut asta, ce-am fi făcut cu orele trăite în această a doua casă a noastră?...

au fost redactorii-șefi ai revistei, cei care au răspuns (fiecare crezînd că poartă în rîniță bastonul de mareșal) de soarta apariției, oameni ce so-

CINCI

PATRU

TREI

DOI

cotesc numerele editate în tot aitea nopți albe, pline de bucurie și speranță, de dorința de a continua...

ar fi putut să fie nivelul cunoștințelor de specialitate, dacă fiecare dintre noi n-ar fi găsit resurse să-și organizeze altfel timpul încît, buni gazetari fiind, să-și onoreze exemplar, de cele mai multe ori, calitatea de student fruntaș...

sînt institutele de învățămînt superior care au reprezentat, dintotdeauna, seva noastră publicistică...

sînt președinții Consiliilor U.A.S.C. din Centru universitar, cei care, pînă în colțul paginii semnătura de responsabilitate, ne-au dat girul lor de încredere și îndemnînd de a merge mai departe...

(X10) sînt anii de presă studentească la Timișoara, ani de

căutări și împliniri, de muncă și pasiune, ani în care s-au scris pagini frumoase despre la fel de frumoasa devenire a Timișoarei universitare, beneficiînd în permanență de sprijinul și aprecierea conducerii superioare de partid, de îndrumarea apropiată a celor îndreptățiți să conducă destinele învățămîntului superior timișorean...

a rămas multă vreme (și e, din nou, același) locul ocupat de „Forum studentesc” în ierarhia presei universitare! Și tot unică a rămas această revistă și-n inima celor care au trăit-o cu adevărat!

rînduri mai am la dispoziție, așa că...

spre tipar!

ing. GHEORGHE CRISAN
redactor șef „Forum studentesc”,
1977—1981)

COMPLEXELE...

CE MAI ESTE NOU PE LA AGRONOMIE?

De obicei, toamna se numără bobocii — întru confirmarea bătrânescului proverb. Însă — poate n-ar fi lipsit de interes — să încercăm a trece în revistă (la propriu și la figurat!) rezultatele obținute de studenții Institutului Agronomic în anul universitar recent încheiat.

Comparativ cu ediția precedentă, a întrecerii studențești „Fiecare A.S.C.-colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților” (etapa I), Consiliul A.S.C. din Facultatea de Agricultură a înregistrat un salt spectaculos de cinci locuri, clasându-se pe poziția a treia. (Nu același lucru se poate spune despre Consiliul ASC din Facultatea de Zootehnie și Medicină Veterinară ce se menține pe o linie nesatisfăcătoare — poziția șapte din patrusprezece facultăți!).

Să fie vorba despre o ameliorare a calității muncii de asociație desfășurată în respectivele facultăți? Tot ce se poate! Dar sub acest aspect, procentele nu sînt totdeauna revelatoare...

Situația privind rezultatele profesionale obținute de studenții institutului în sesiunea de examene ianuarie-februarie '87 nu este concludentă, dimpotrivă. Deși procentul de promovare a scăzut, chiar simțitor!, se constată o creștere a numărului de studenți ce au absolvit examenele cu medii peste șapte. De asemenea, la I.A.T. rezultate bune au fost înregistrate în domeniul activității de cercetare științifică — evidențindu-se studenții Facultății de Agricultură (patru premii la Conferința Națională a cercurilor științifice studențești) —, al activității cultural-educative (patru premii, dintre care trei locuri întâi, la faza finală a Festivalului Artei și Creației Studențești). Cît despre activitatea comisiei politico-ideologice este suficient un singur argument — locul întâi atribuit gazetei de perete „Columna” (I.A.T.) în urma finalizării concursului între gazete la nivel de Centru Universitar. Resortul social, inevitabilele probleme-cazare, cantină, ajutoare materiale, tabere de odihnă și tratament etc.

Eforturi deosebite s-au făcut în vederea îndeplinirii planului de muncă patriotică și finanțată. Campania agricolă de toamnă a adus celor 818 studenți ai institutului un beneficiu de câteva mii de lei. Ș.a.m.d.

Rezultate, deci, sînt; după cum mai există și dificultăți...

SĂ TRAGEM LINIA ȘI SĂ ADUNĂM

Despre alte proiecte și realizări din perimetrul complexului de învățămînt, cercetare și producție al Institutului Agronomic ne-a vorbit ș.l. dr. Radu Palicica, secretar adjunct cu probleme sociale al Comitetului P.C.R. din Institut.

Sînt multe de consemnat. În ultima vreme am reușit să amenajăm terenuri de tenis de cîmp pentru studenții Institutului nostru. De asemenea, în colaborare cu disciplina de specialitate, vom începe lucrările la Parcul botanic.

În plus, intenționăm să construim un bazin de înot, venind, astfel, în întîmpinarea dorinței numeroșilor studenți agronomi.

O sarcină importantă o constituie revizuirea instalațiilor de încălzire. Vedeti, noi ne preocupăm de toate aspectele, vom face verificări, deși beneficiem de o instalație de încălzire a apei menajere pentru căminele 1 și 2 I.A.T., în stare de funcționare.

Deloc neglijabil este faptul că din toamnă, căminul 4 I.A.T. — complet renovat — va reintra în circuitul de cazare al studenților noștri permițînd demararea lucrărilor de reparații la alte cămine.

NOAPTEA TOATE PISICILE SÎNT NEGRE

Uneori, aparențele înșală. Dinafară, 2 I.A.T.-ul pare un cămin model, liniștit, fără probleme, cu locatari — studenți, în majoritate familisti. Un cămin ce s-a clasat pe locul VII în ediția 1986/1987 a concursului „Căminul — școală a vieții în colectiv de educare comunistă a studenților”. Însă...

Cornelia Ciurșas a dat prima semnal de alarmă:

— Nu cred că există hidroizolație în căminul ăsta!

Locatarii camerei 105 — fam. Nicolae Ciurșas au toate motivele să fie supărați — igrasia i-a „invadat” (aproape) complet. Probabil hidroizolația... În dulap, hainele sînt mucegălite, pereții — cîndva tapetați — nu mai reușesc să ascundă infiltrațiile de apă. Culturi de mucegai.

— Și alte camere sînt la fel! — adaugă Nicolae Ciurșas — Mai sus cu un etaj plouă chiar într-o cameră...

— Ați făcut sesizări?

— Ce sesizări? Toată lumea știe! Nu am de gînd să mai stau în camera asta! Desigur, pe lângă aceste aspecte negative se întîlnesc și contrarii. Bunăoară, cum ar trebui să arate un interior de cămin este sugerat de camera 107, locuită de fam. Vasile Dzurdzsa — bine întreținută, zugrăvită și fără... igrasie.

Contrastele sînt evidente.

În fața unor asemenea exemple, ajungi să te întrebî nedumerit — De unde atîta indiferență în a privi cum se deteriorează căminul? Adică, căminul nostru, unde ne petrecem o parte din studenție? Riscînd a răspunde unei asemenea întrebări, se ridică altele — Ce face serviciul tehnic?

Președintele comitetului studențesc de cămin 2 I.A.T., Radu Jolțea (cam. 205) nu este chiar laconic în exprimări: — Probleme deosebite? Igrasia, apoi grupurile sanitare insuficiente și instalația solară de încălzire a apei. Igrasia este însă supărătoare...

„Promptitudinea” serviciului tehnic a devenit proverbială — „Șase luni a curs apa la o chiuvetă pînă s-o repara...” — Și tot Radu Nistor — Dacă ni se defectează o garnitură, trebuie să intervină comitetul de cămin să cumpere piesa de schimb.

Așadar, serviciul tehnic nu-și face datoria?

Reprezentantul serv. atelier întreținere, Iuliu Petruța este de altă părere: — Am făcut n-șpe referate de necesități și... nimic! Ș-apoi, necazuri avem din todeauna. Cu necesar de materiale la dispoziție, treaba va merge ca pe roate.

Cum se explică faptul că pentru niște „fleacuri” se întîrzie foarte mult timp? Muncitorii din echipele de intervenție cum înțeleg să-și justifice orele de muncă pentru care sînt retribuiți?! Prin simple constatări ale prezenței unor deficiențe?

Din această perspectivă, afirmația tov. Iuliu Petruța este exagerată:

— Sîntem douăzeci de persoane la 11 meserii...

Poate ar fi fost suficienți mai puțini „specialiști”, dar receptivi la sesizările studenților căministi de la Agronomie.

Cer studenții prea mult? Nu au dreptate să se plîngă atunci cînd căminul lor nu arată așa cum și l-au închipuit, adică așa cum a fost dat în folosință?!

Cui îi folosesc justificările fără acoperire? Doar să ne jucăm de-a baba oarba, nevroind a constata ceea ce pentru toți este evident?!

„COMITETUL (STUDENTESC) DE CANTINĂ? UN MARE ZERO!”

Propoziția devine interesantă, din moment ce o spune vicepreședintele cu probleme sociale al Consiliului U.A.S.C. — I.A.T., Octavian Avrămuț.

— Lucrurile nu merg prea bine la cantină. Nu fac treabă bună! — se lamentează Radu Nistor. Cum așa? Foarte simplu! Membrii sus-menționați comitet nu-și fac datoria și basta! Se sustrag. Nu muncesc...

În camera 205 a căminului 2 I.A.T. discuțiile cresc în intensitate. Se continuă pe aceeași temă:

— Nu au înțeles rolul lor în organizarea și funcționarea cantinei studențești. Sau — adaugă Radu Jolțea — nu vor să înțeleagă. Pentru ce mai există regulamente cu drepturi și obligații în acest sens, dacă ele nu sînt cunoscute și, implicit, nu vor fi respectate?

— Formalism și superficialitate — concluzionează Octavian Avrămuț. Problemele se pun deschis. În atari condiții, este necesar (și indicat!) să participe și cei în cauză. Întru-un tîrziu, dă curs invitației și Alecu Gherlan, preșe-

privind organizarea și funcționarea căminului studențesc (vezi p. „Să beneficiem de asistență medicală în infirmerii și de spălarea gratuită a lenjeriei personale”), tot nenea Iancu avea dreptate: „Deh, dacă n-ar fi micile ei economii...”

VARA ESTE UN SFETNIC BUN

Soluția! Atunci cînd există probleme, trebuie să se caute și căile optime de rezolvare.

Nu trebuie să ne ferim a pune degetul pe rană. De modul în care vom ști să le abordăm și să le găsim o finalitate, depinde în mare măsură rezolvarea problemelor.

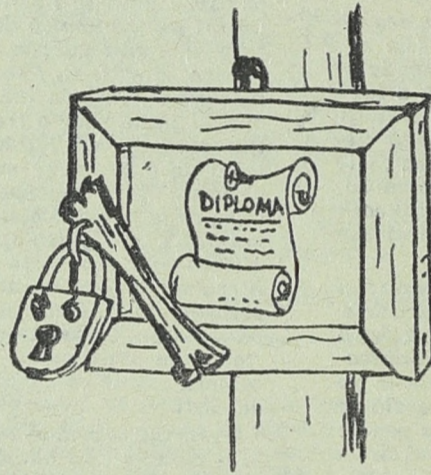
Poate că resortul social al Consiliului U.A.S.C. — I.A.T. nu s-a implicat suficient, nu a colaborat (sau nu a încercat să colaboreze) cu ceilalți factori responsabili, deși atitudinea și poziția pertinentă a vicepreședintelui G.U.A.S.C., Octavian Avrămuț pare să demonstreze tocmai contrariul. Bunăvoință există din partea tuturor. Atunci?

„ASOCIAȚIA? SÎNTEM NOI, STUDENȚII!”

— Cantina, căminul... sînt problemele noastre, ale studenților agronomi. Iar noi, asociația trebuie să le rezolvăm cît mai repede, beneficiind de sprijinul nemijlocit al forurilor competente. În momentul cînd A.S.C.-ul soluționează problemele inerente ale studentului, îi crește prestigiul în ochii tuturor. Studenții doresc spații de sport, vor bazin de înot — încercăm să le satisfacem cererile, mai ales dacă aceste dorințe sînt justificate! Atunci, vor spune fiecare, cu mîndrie — „Asociația? Sîntem noi, studenții!”

Știu foarte bine că președintele Consiliului U.A.S.C. din Institutul Agronomic, Călin Mircu nu face afirmații gratuite.

GABRIEL BAIULESCU ■

dinte al comitetului studențesc de cantină I.A.T. Tace. Ciudat! M-aș fi așteptat să-l aud ripostînd ferm, înfierînd indisciplina studenților sau insuficienta receptivitate din partea administrației cantinei. Nu! Recunoaște existența unei doze de indiferență din partea comitetului. Comitet pe care, cu onoare, îl conduce.

— Vom vedea din toamnă... Trebuie ca și studenții să aibă un cuvînt de spus în rezolvarea problemelor cantinei noastre...

Perfectă dreptate! Dar, din toamnă, Alecule începem și controalele la cantină?! Așa, ca să nu mai spună studenții că ei (N.R. — membrii comitetului) nu fac nimic!

În acest caz, dacă se poate reproșa ceva lui Alecu Gherlan, nu este cumuliul de funcții pe linie A.S.C. — secretar al biroului organizației A.S.C. de an și președinte al comitetului studențesc de cantină — cu posibile influențe asupra calității muncii desfășurate în acest domeniu, ci o oarecare lipsă de fermitate în luarea deciziilor de interes social pentru studenții agronomi.

Nu ne îndoim nici o clipă de faptul că atît administrația cantinei, cît și factorii responsabili de resort sînt direct interesați ca treburile să meargă bine. Așa că, din toamnă, să te vedem, Alecule!

ȘI TOTUȘI, O VESTE BUNĂ

Directorul economic al Institutului, ing. Nichit Lăcătușu ne primește cu amabilitate. Este foarte hotărît:

— Din toamnă, căminul 2 I.A.T. va intra în reparație capitală, rezolvîndu-se problemele studenților căministi. Desigur, în atenția tuturor stă ca obiectiv prioritar — buna desfășurare a activității studenților, precum și crearea condițiilor în acest sens.

Firul discuției alunecă pe marginea gradului de receptivitate al personalului tehnico-administrativ. Se mai primesc mici „atenții” din partea studenților pentru „un serviciu ireproșabil”. Dar ce, muncitorii nu sînt plătiți pentru așa ceva?

— Pe cel ce l-am prins că a luat nu un leu, ci cincizeci de bani de la un student și l-am depistat, pleacă în ziua următoare din Institut.

Cu gîndul la art. 24 din Regulamentul

Ferestre deschise spre studenție

Trandafiri în Parcul Rozelor

Sala e plină-ochi cu proaspeți ingineri. Părinți cu nasu-n batiste, suspinînd mereu: „Ah, de-ar lua al meu un post pe-acasă...”, soți nerăbdători și interesați: „Ceva pe-aproape de Timișoara, ca să obțin și eu, la anu' prioritate...”

„Cursul” cel mai solicitat — răsfoit din scoarță-n scoarță — este Mersul trenurilor...

Undeva, în ultimile bănci, se vorbește despre uzină. Și despre meserie. Sau, simplu, pricepere.

Doar o fată blondă iese trîntind ușa. De-atîta plîns s-a întins și rimelul pe gene. Numai în fața ei, același E.L. calm și surizător, încearcă s-o liniștească: „Lasă, dragă, dacă de la toamnă între noi vor fi o sută de kilometri, nu înseamnă că s-a sfîrșit lumea.” Apoi, din mapa sa de (fost) student scoate o floare. „Important e că-n Parcul Rozelor au înflorit trandafirii”. Își șterge lacrimile. Chiar zîmbește. „Și, la urma-urmei, ce-nseamnă o sută de kilometri?!”

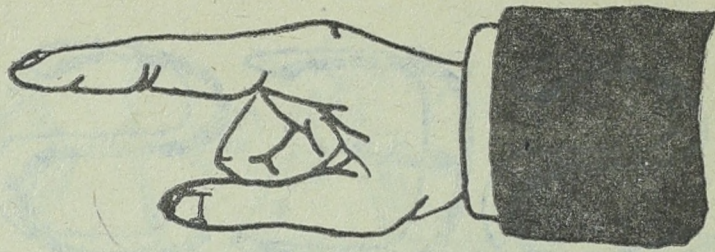
În fața lor se deschide un alt drum — STAGIATURA.

Privesc rețeaua de linii din Mersul trenurilor (Incontestabil best seller al momentului); Și foile cu tot felul de calcule de statistică și probabilități; Și chipurile fericite ale unor mame; Și...

Dar ce va fi -mîine? Oricum, și MÎINE este o zi...

IELIA B. ■

COMPLEXULUI

STOMACUL NU SE UMPLE CU GREȘELI DE ORTOGRAFIE (II)

„VORBIȚI CA-N PROCESELE VERBALE“

Înarmați cu multă răbdare, cu câteva numere ale revistei noastre în care apărușe articolul respectiv și cu un reprezentant al comitetului studentesc de complex, așteptăm adunarea membrilor comitetului de cantină. Sîntem poftiți să ne declinăm identitatea, după care studentul care stă în capul mesei ne iscodește, curios să afle părerea noastră, comparativ cu cele anterioare constatate. Ne expunem punctul nostru de vedere, dar sîntem contraziși de o studentă în halat alb. „Eu zic că situația s-a îmbunătățit“. Dezarmați, explicăm scopul vizitei noastre în timp ce se răsfoiesc „Forum“-urile cu pricina: „Vorbiiți ca-n procesele verbale“ ni se spune, în vreme ce unii citeau pentru prima oară ancheta: „Cantina 1/C sau locul unde nu se întîmplă nimic“. „75% e adevăr și n-am reușit să citesc pînă la capăt“ exclamă un alt membru al comitetului, și cu asta așa-zisa ședință începe. „Conu' nu poate să vină miercuri, i-au venit niște cunoștințe“. „Bine, bine“ — se aprobă. Apoi se analizează activitatea din săptămîna care a trecut. Lipsa teurilor, a cîrpelor, a picioarelor la unele țevi, banda care s-a rupt, mazărea care nu a fost fiartă, vesela spălată necorespunzător, nereguli la vase mari, margarina n-a fost servită într-o dimineață ca să se poată face prăjitură în timpul săptămînii, vizita medicală a grupei de servicii, într-o seară s-a terminat compotul și s-a mîncat iaurt, „nu se mai poate tolera ca să se curețe cartofii ca-n această seară“, numărul mare de absențe și imposibilitatea acordării sancțiunilor — ar fi problemele dezbătute în mare viteză de cei care alcătuiesc așa-zisul comitet. Să trecem la diverse.

În sala de mese, partea dinspre bandă nu există neoaie, abonații riscînd să nu vadă ce bagă în gură. Banda? O, ce probleme crează! E veche, trebuie înlocuită. Noi, chiar avem intenția s-o înlocuim, dar n-am aflat unde se fabrică așa ceva. Și totuși, acolo unde se debarasează mîncarea din țevi studentii de de serviciu stau în apă pînă la glezne. „Dacă scurgerea s-ar face normal, așa cum a fost prevăzută, apa ar curge în administrație, așa că am înfundat teava respectivă“.

Ghișeele sînt amplasate necorespunzător. Înainte, se practica autoservirea. Cozile erau de dimensiuni mai reduse. Acum, totul s-a schimbat — e într-un stil propriu. Se dau exemple, se discută mult pe această temă. În schimbul de experiență de la Iași au observat că gazdele au rezolvat situația într-un mod original: „Tot ca la autoservire, dar există un paravan de sticlă mată“. Se ajunge și la cantina „Mărăști“ din Cluj. „Mîncarea e mult mai bună acolo. Noi ne întrebăm dacă administratorii noștri gustă mîncarea sau vin cu pachetul de acasă“. Tacmurile încă dispar, dar se încearcă mereu recuperarea lor. În urma unui control efectuat în cîmînul 20/C, în ziua de 10.04.1987 s-au adunat furculițe, cuțite și linguri în valoare de 890 lei. E mult? E puțin? Dar în urma respectivei acțiuni: „RE-RE-RE“ cu cît a scăzut numărul lor din cantină? Nici aici, serviciul tehnic nu-și face datoria. Robinetele din partea dreaptă a sălii sînt defecte și, uneori, ca să servești masa ai nevoie de umbrelă în cazul condițiilor atmosferice nefavorabile. Apoi se ajunge și la „Forum“. Ceea ce i-a deranjat mai mult în anchetă a fost faptul că s-a îndrăznit(!) a afirma că membrii comitetului mîncă în camera destinată lor. Încearcă să se dezvinovățească, argumetînd: „În sală mîncă infirmierii cu nevestele, personalul; de ce să susținem că a mîncat comitetul? Doamna Lolici mîncă pe unde apucă. Oricum comitetul nu mîncă 10 țevi“. Comentariile ar fi de prisos. Nespuse de mult, regretăm absența celui ce ne-a a-

runcat mînușă. „V-ați legat prea mult de comitet și de procesele verbale. Dar greșelile gramaticale nu umplu burta studentului. De acord, dar cu ce să o umplem? Cu porții a căror gramaj e sub limita admisă, stimați membri ai comitetului studentesc de cantină? Dacă nu puteți lua măsuri, care este rolul vostru?“

TEOREMA CELOR SIMPATICI

A doua zi, poposim la cantina „Universității“ tocmai către sfîrșitul servirii mesei. Sala e aproape goală, doar ici-colo cite un abonat grăbit, mîncînd în mare viteză. La bandă, studenții anului III Matematică lucrează de zor la debarasat. Tocmai cînd ne pregătăm să luăm notițe sîntem observați de președintele comitetului studentesc de cantină, Eugen Andra. Totul e pe terminate, nu prea avem ce nota, așa că ne întoarcem, în aceeași formație la orele 18. La deschiderea ușii.

Grupa de serviciu e aproape înjumătățită. La ora 18,30 solicităm prezența.

Între timp au mai venit. Unii au trecut pe sectoare. Alții mai mîncă... Alții... La 18,49, Adriana Timoși se prezintă în fața lui Andra și uimită, îi reproșează de ce a pus-o absentă că „am avut probleme, de-abia am venit mai tîrziu“. Apoi, ne măsoară din ochi, și bînuindu-ne identitatea ne ia la rost: „Vouă nu vi se întîmplă să aveți probleme?“ „Sincer vorbind, nu în timpul programului, cînd sîntem de serviciu la cantină. Ne întoarcem supărată spatele și timp de 16 minute servește masa, mai

spală cîteva țevi, mai stă de vorbă cu niște cunoștințe, și, uite-așa, trece ziua. O altă colegă, de-a ei, Corina Licu a-junge la 19,30. „Dar am fost prezentă dimineața la 6,30.“ — ne explică, foarte convinsă că a fost nedreptățită. Dacă insistăm a despica firul în patru, atunci, fără doar și poate, programul de activitate trebuia să înceapă la ora 6,00. Sîntem ferm convinși că așa o fi fost teoretic...

Apoi ni se arată bonurile de restituire, după care Eugen Andra ne invită la o „plimbare prin cantină“. Remarcă lipsa porției-etalon și cere explicații de la personalul cantinei: „Păi, maică, da' ce crezi?! — că am avut timp să mă mai gîndesc la așa ceva? Și dacă o văd sau nu, studenții ce importanță are? Eu acum am venit din bucătărie“. Și totuși, dă porțiile după ochi, teorema pe care o aplică fiind următoarea: dacă pari mai simpatic, ori mai slab primești mai puțin. Ciudat raționament! Mîncarea ce rămîne trebuie servită ca supliment, ceea ce nu se întîmplă prea des. Dacă grupa de serviciu și-ar face datoria, mîncarea ar fi mai gustoasă și dacă s-ar respecta gramajele, atunci și abonatul de rînd ar putea exclama: „Ce bine e să ai cartelă!“

Ar trebui luate măsuri urgente pentru îmbunătățirea situației. Dar cum?

P.S. — Au început reparațiile la cantina 1/C, fapt ce nu poate decît să ne bucure.

CA LA MAMA ACASĂ!

Pentru harnicii gospodari, au început deja grijile, sporînd de la o zi la alta. Acum, în timpul verii, cînd studenții sînt rîspîndiți pretutindeni — căutînd a profita în tîhnă de continentul numit VACANȚĂ —, angajații de la birourile sociale ale institutelor și personalul tehnico-organizatoric și administrativ ce deservește cîminele și cantinele studentești, nu cunosc odihna.

Se depun eforturi în vederea remedierii și reparării defecțiunilor existente, se construiește în ritm alert, se verifică funcționalitatea unor instalații sau se face aprovizionarea cantinelor pentru perioada de iarnă — pe scurt —, multă muncă și bătaie de cap. Astfel, ca din toamnă să arate așa cum îi place studentului — și nu numai lui, nu? — curat, îngrijit, frumos, ce mai, ca la mama acasă!

În sectorul administrativ al cantinelor studentești, timpul lucrează într-un alt sistem de măsură — în litri, metri cubi sau tone — însemne ale muncii temeinice. Orelle se scurg chinuitor de lent, telefoanele sună — sau sînt utilizate — fără încetare, mesele de lucru sînt acoperite cu maldăre de dosare și acie. Cifre, note de plată, deconturi — într-o dezordine, probabil studiată.

Jos, la subsol, depozitele sau camerele frigorifice se umplu cu legume și fructe, zarzavaturile și conserve. Pesemne, în curtea cantinei, sau deja ieșite într-o altă cursă, mașini de transport nu conțin a completa „zestrea“ planificată. Dar ce ne spune tov. Stela Lolici, administrator al celei mai mari cantine studentești timișorene — 1/C?

„După cum lesne constatați, nu ne putem plînge din lipsă de muncă. Sperăm să depășim cifrele planificate pentru aprovizionarea — la fiercare sortiment —, lucru important pentru buna activitate a cantinei noastre. Planul îl realizăm, de regulă, chiar îl depășim! Cît despre activitatea depusă de studenții de serviciu la cantină, în momentul de față, anul I — T.C.M./B, nu am ce să le reproșez.“

Lista cu date și cifre nu prezintă importanță pentru cititori, faptul este sigur. La fel de sigur că, citînd acest articol, vă veți întrebă: „Compoturi de fructe — același 9000 de litri? Nu de alta, dar își vor mai îndulci studenții abonați nopțile lungi ale sesiunii de iarnă...“

Pagină realizată de GABRIEL BAIULESCU și LILIANA BRAD

Drum prin Hirtoapele, spre inima studentului

Amplasat strategic, parcă anume, pentru a nu fi găsit decît de cei cu adevărat interesați, studioul „Radio-Student“ își face simțită prezența în căminele Complexului timișorean prin variatele sale emisiuni cu caracter informativ și cultural-educativ.

Vă propunem o întrebare — Se pot primi pe adresa unei emisiuni radio o mie de solicitări, într-o săptămînă? (Nu este o greșeală tipografică. Ați citit bine, o mie!) Răspunsul vine de la sine: Desigur, dacă te numești Mircea Sabău și ești realizatorul emisiunilor muzicale de la studioul studentesc de radio! Într-adevăr, zi de zi, în sesiune, cu o promptitudine de invidiat, deseori neglijînd lucrurile „mărunte“ (Poate chiar acestea dau sare și piper vieții...) — un film, o oră de somn, micile pasiuni de șah, și rummy — Mircea Sabău a descrețit frunțile studenților cu vocea sa inimitabilă: „Și-acum, din partea lui Sorin pentru Mariana din cîmînul 13/C, împreună cu urările de baftă la examen, slagărul...“ (Fără a gîndi la tentațiile aceluși „Timeo Danaos...“). Un pretext și o invitație la destindere, o binemeritată relaxare după și înaintea examenelor ce vor fi.

UN ASTERISC LA POMUL LAUDAT

Fie numai și pentru simplul motiv — valoarea emisiunilor realizate —, membrii studioului au demonstrat că nu sînt cu nimic mai prejos decît generația lui Cosmescu și Samoilă. Aceeași notă de profesionalism în munca redacțională, emisiuni consistente, „curtate“ de studenți...

Un argument în plus, recunoașterea în afara polis-ului a calității emisiunilor pregătite — recte, premiile obținute la F.A.C.S.-ul bucureștean, sau colaborările cu Student Club ale lui Eugen Munteanu. (Citesc în jurnalul de suflat al lui E.M. — „Nu

va fi ușor, căci avem de apărut un prestigiu și un nume, consacrat în vîrfurile piramidei ierarhice ale presei vorbite studentești“. Modestie. Luciditate. Simțul măsurii.)

DENIVELĂRI PE PARTEA LUI CĂMĂTARU

Studenții noștri iubesc fotbalul. Ca și Cămătaru, de altfel. Însă pîncheurul dinamovist — rivalizînd la „Ghețele de aur“ ale lui Dudu Georgescu. (Sincer îi dorim un raft întreg, din vitrina lui „France Football“) —, spre deosebire de locatarii Complexului timișorean, n-are de unde să cunoască preparativele „culinare“ din sediul Radio-Student-ului. Au și cei de la Studioul studentesc problemele lor, care îi frămîntă sau nu. Bunăoară (Plictisitor cuvînt!), cuplarea pe direct a difuzoarelor, lipsa sau dotarea insuficientă a cîminelor studentești cu aceste banale aparate de „uz casnic“, colaborarea infructuoasă în domeniul radiofonicării cîminelor Universității (12/C, 13/C și 16/C).

Fișec ca și proiectele de redresare a situației să vizeze tocmai aceste aspecte. La care se adaugă — reacțivarea studiourilor I.A.T. și I.M.T., ridicarea permanentă a nivelului calitativ al emisiunilor prezentate, colaborarea mai largă cu radioascultătorii din Complex și... multe altele.

... Iar dacă Rodion nu va uita, din toamnă se promise (din partea Studioului) — pe calea undelor — o... întîlnire de gradul trei! Adică — ei, Cămătaru și... dumneavoastră.

AU FOST UNSPREZECE...

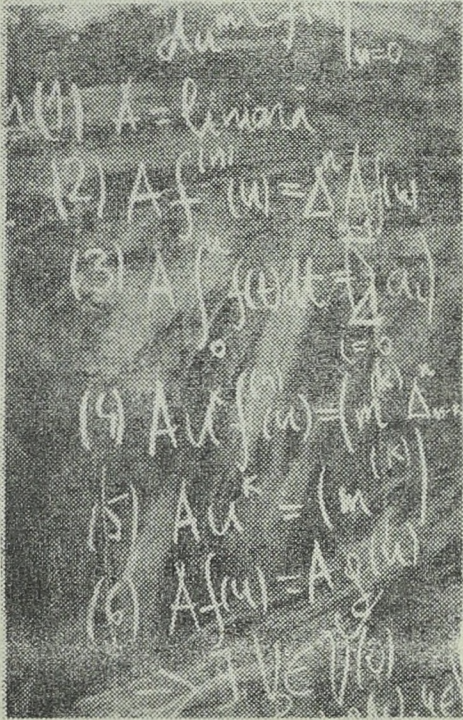
... cavaleri ai reportofonelor, pasionați și pricepuți redactori ai studioului studentesc de radio — Barbu Brehui, Eugen Munteanu, Anca Thirtheu, Livian Hotico, Andrei Budureanu, Livia Samoilă, Geta Mazilu, Mircea Sabău, Marius Iorga, Gheorghe Doroghi și Daniela Alexandru.

Cu voia dvs., vor fi mai mulți. Sînteți așteptați!

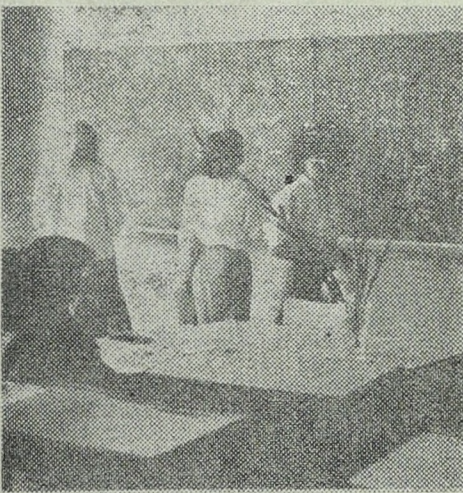
SESIUNEA

Nu contează ce credem despre sesiune; destul să ți-o închipui — un index minuscul nesemnificativ chiar, în raport cu vastele tale cunoștințe (appendix — în materie de...), apoi unu-două subiecte de examen, banale, altele tendențioase, plus o duzină de „suplimentare“, doar așa, de dragul conversației, un zimbet de magistru satisfăcut, sensibil la bucuria studenților, cerneala uscându-se albastru și rotunjind frumoase note, ușa scrișind rebel, închizându-se în spatele tău. Birr! Greul a trecut, greul abia acum urmează! Zece, ... nouă, ... opt ... Dar de ce această numărătoare inversă?!

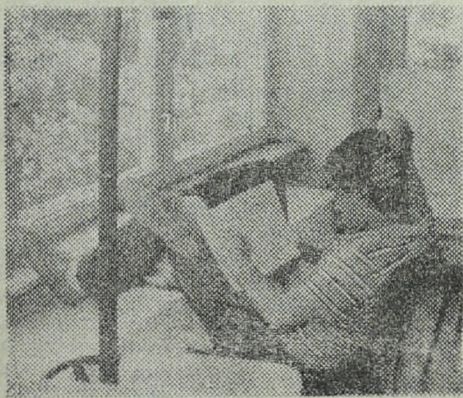
N-ar fi mai corect — opt, nouă, zece?! Gata, începe sesiunea! Să poftescă primii studenți la răspuns...

• Oare unde este greșeala?!

• Propunere pentru un randament supraunitar.

• „Dacă eu deschid cartea, cine deschide fereastra?!“

Au consemnat:
GABRIEL BAIULESCU
LILIANA BRAD și
BOGDAN POPESCU

Sesiune văzută de membrii
cercului de presă

Copacii și pădurea

Imi string lucrurile cu mișcări studiate, mai trag cu ochiul spre colegii mei aflați încă în examen; Deschid ușa și în sfârșit liniște. Aparentă. Cei de afară sar grămadă. Obișnuitele întrebări, figura blazată și fantasticele cuvinte:

„L-am luat, bă!“ descătușind întreaga tensiune pe care am acumulat-o în lungile ore de examen.

Mă desprind pe nesimțite dintre colegi și cobor scările. Imi aprind o țigară și trag cu nesaț. Zîmbesc mulțumit, aruncând o privire spre buzunarul în care se află C.F-ul (rara avis).

Sesiunea mea s-a terminat. Alții însă de-abia încep...

De undeva, din spatele meu câteva suspine îmi atrag atenția.

O fată blondă, încearcă să-și înăbușe lacrimile. Mă apropii de ea. Fardul i s-a întins pe obraz. O privesc prietenește. Fără nici un cuvânt îi întind pachetul de țigări. Ochiul căprui mă privește recunoscători, printre două lacrimi. Ia o țigară și cu o voce sugrumată îmi spune:

— Am picat Analiza II! Și dacă voia, putea să mă ajute. Făcusem, pe cuvânt! Uitasem niște condiții, în rest, ca-n curs.

— Cu cine? o-ntreb eu.

— Cu tov. Izverceanu...

Aud numele și-mi amintesc de atâtea și atâtea povestiri gen „thriller“ auzite.

Zîmbind amar fata se-ndepărtează învăluită-n fumul țigării. Mai apuc să-i urez. Baftă, înainte de a dispărea din cadrul ușii.

Trei fete coboară-n fugă. Mă postez în fața loii.

— Ce-ați avut?

— Analiză.

— Și...?

— Gata, l-am uitat. Coșmar nu altceva. Am învățat teoria aia ca niște nebune. De probleme n-am prea avut timp, dar oricum, la el teoria conțenează. De ne-ar folosi la ceva...

— Cu siguranță vă vor folosi; să îmbătriniți mai repede.

— Pe o colegă a picat-o fiindcă-și luase Analiza I în presesiune și... două examene la Analiză nu se iau într-o sesiune. (Oare?!)

Le-ntreb cum le cheamă. Mă privesc mirate, apoi, una mai exuberantă:

— Că n-ai fi de la presă?!

— Poate...!

— Atunci uită-ne! Noi vrem să terminăm Mecanica și sîntem de-abia anul I.

— Totuși...

— O.K. scrie acolo: Silvia. Mulțumit?!

Pornesc alene spre cămin. Mă gîndesc la blonda cu ochi-nlăcrimați și la colegile ei. Imi amintesc de-un proverb cu pădurea care nu se vede de copaci și de teoremele cu demonstrații savante ale Analizei — Matematică de care bietul student nu mai apucă să vadă tocmai pădurea sau ceea ce-l va folosi cu adevărat mai târziu, aplicațiile.

P.S.

La antipozi, examen tot oral, la anul IV U.T.S., disciplina E.P.S. cu ș.l. ing. Stelian Ne-goitescu.

Se transpiră mult pentru această disciplină, examenul e foarte greu și totuși atmosfera e destinsă, studentul care mai uită cite ceva e ajutat, totul tînzind spre o discuție cît mai amicală, despre echipamentele pentru sudare.

Aici pădurea se vede de copaci, aducându-i prin aceasta și pe ei în lumină.

Vărul de la Sinaia

Totul pare simplu, extrem de simplu, n-are de ce să fie complicat cînd toți sînt tineri și se-nvîrt în jurul celor 22 de ani. Sînt studenți ai Facultății de Mecanică, T.C.M. Anul III B Grupa 7.

Am fost alături de ei, împărțind împreună emoțiile și bucuriile ultimelor două examene ale unei sesiuni decalate și istovitoare.

Tibi Udvari și Pompiliu Tenț trag cu putere din țigari, țigări de lux, cum ar zice ei, marfă de Timișoara, adică negăsitele Carpați-fără. Se gîndesc la ce-au scris. Nu le pasă de nimic. Nici măcar de căldura de-afară. Nici de foile imprăștiate peste tot. Între două fumuri o ascultă cu răbdare pe o colegă de-a lor ce comentează subiectele primite. „Numai la predimensionarea arborilor nu m-am așteptat. Nu putea dom'le să dea rulmenții...“ Livia Dulămiță răsfoiește grăbită cursurile. A știut, speră să n-ajungă la oral. „Zău că n-a fost greu. Dar trebuie să înveți mult, că „Organele de mașini“ nu-s floare la ureche.“

Pe scări, izolîndu-se de cei din jurul ei, Beatrice Kelemen așteaptă cu sufletul la gură rezultatele: „Nu cred să nu-l iau din scris. Nici nu mi-am adus nimic pentru oral. Nu pot spune c-a fost ușor, dar „Organele de mașini“ este o materie frumoasă și necesară unui inginer mecanic.“

Drumul spre inginerie nu-i deloc ușor. E „bătătorit“ de proiecte și laboratoare, de grafice și examene.

Oi, sesiunea asta!

La Facultatea de Mecanică, corpul de clădire R, în sala cu numărul 610, trei băieți și două fete joacă cărți. „Așa, ca să mai prindem un pic de curaj, înaintea marii confruntări. De aceea am sosit primii. Cine cîștigă, ia examenul“ — îmi mărturisește zîmbind o brunetă, în timp ce scria constincioasă scorul pe tablă. „Nu-l cunoașteți pe Marius din grupa 9 U.T.X.? Nici pe Juju?“

întreabă un cap blond de ingineră, cu stagiul terminat, soția lui Marius, cum aveam să aflăm mai târziu. „Vă rog, dacă vine, spuneți-i să coboare, că-l așteaptă jos vărul lui de la Sinaia.“ Grupul promite — negreșit îi vor comunica. Și dă-i mai departe...

„Mihaela, hai să mai repetăm un pic. Peste o jumă' de oră începem“. Se strîng cărțile. Pe masă au apărut, ca din pămînt, cursurile. Emoțiile încep să crească... E ultimul examen. Termofonică și mașini termice. Materie multă. Zile puține. Tipic, Șablonat. Oare cine nu s-a plîns vreodată: „Ah, de-ar mai fi fost o zi, sigur l-as fi luat!“

Ș.l. ing. Ferencz dictează cu zîmbetul pe buze subiectele. Mulțimea răsufală ușurată. Încep să scriștii pe niște penițe, să curgă paste de pix. Se umplu colile de hîrtie cu demonstrații, desene.

Se așteaptă rezultatele. Se trec notele în indexuri. Rîsete. Lacrimi de bucurie. Marla Cimpoeru, Livia Dulămiță, Mona Feher și celelalte colegi ale lor se bucură c-au terminat sesiunea.

De mîine începe practica tehnologică. Și orice început, chiar dacă nu e greu, e totuși un început.

Orice bufet care se respectă este căutat de studenți; asiduu frecventat, pentru că aici se poate fuma la discreție, uitîndu-se cu bună știință de prezența unor indicatoare ca „Fumatul interzis“, fixate pe pereți, pentru că poți schimba o vorbă-două cu un amic, patronînd cîteva ore bune o masă, deși timpul tău e limitat la clipitul spastic al minutarului; pentru că...

Dar la această oră matinală, bufetul de la subsolul Spitalului clinic Județean nr. 1 nu... vrea să se respecte, fiind aproape gol, deși rafturile vitrinelor abia rezistă sub greutatea alimentelor.

În așteptarea clienților — (o parte și) studenți — reporterului îi revine (dificila) misiune de a admira contururile neregulate și zaharisite ale plăcintelor, emanînd alose arome, liniaritatea paharelor pline cu iaurt sau geometria ciudată a ceștilor unde va inunda — la momentul potrivit — lichidul dătător de (iluzorie) putere, bagatelizat sub numele de cafea („Te fac o cafă, Gabi?!“)

Deasupra, un parter și zece etaje — oferînd (asigurînd etc.) minimum nouă variante de examen. Ca la un Totoloto, cu 9 variante de sută la sută! Hm, cam mult! Eziți. Și, dacă ai ezitat o clipă, atunci ai pierdut! Stai în cumpănă: „La ce examen să asist? Sînt nouă și cu „Legala“

zece! Ah, ce bine mi-ar plăta, afinități, prejudecăți în lîngă masă, incitat de nefericitorului...

Aflată într-un grup de colegi (VI — M. G.) își reclamă disticla cu Citro? Asta-i a m bal) A trecut și „Legala aproape... Așa să notezi! Aha, uite! Sticla era suvedeam. Se mai întîmplă!

Tot în halat alb (de cîntoare, Liviu Tănase și Man borit zece etaje pentru („Și, ca să vezi!, fiecare La Neurologie... Sîntem pe fapte!“)

— Cum ți se pare mater — După examen e ușor atunci... Știi, Manu' are mine cu zece sesiunea!

Roxana Baroi și Daniela aprins. Examenul de Medic solvit cu notă maximă, ur — Nu, nu e chiar așa. na — După examen, alte rile; alte sînt pretențiile, tele practice! Păi, vezi?

— Cum a fost? Perfect învățat, ce-i drept, mult. Iași (N.R.: Pentru faza fiesional-științific, la Medi dar știi ceva?! — se între zăr — Învăț pentru mine. rămîn cu satisfacția de a degeaba... Învăț, cunosc, mai ușor medic, nu crezi, nu aveți sesiune?!)

Mai intră și alții. Încet- că nu mai e loc pentru tin denții. Bufetul începe să în definitiv, de la înăl nouă kilometri de experimund Hillary avea dreptat

— De ce ați urcat Evere — Pentru că există. Ca și sesiunea...

„Hai că ne-nghizme

Mă dau la o parte și-i lă cei doi studenți în costum (ei) triști și dezorientați d mai la... examen.

Cum nu sufăr de hipoa frînturi din discuția lor. zilei, evident, examenul... n-am să-l iau... Tocmai vin în toamnă... Știi, eu vîțat, nu glumă... Cum ne-nghite zmeul!“

În dreptunghiul de bet grupă de studenți, chiar întîi la Matematică, arată hara.

Înainte de ora 8 cer pe la un examen. S-a nimer politică. Orele opt punct. și sferul academic. Prezen nu are darul să convingă.

— N-aveți ce vedea acum biectele și... gata. Veniți oră jum'ate...

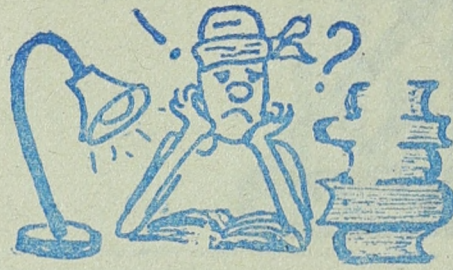
Din amabilitate (sau obi ușa. Sigur că o cunosc, do trat!

Pe coridor, inexplicabil, pul trece în pas de melc. drul didactic examinator. fii...

Prin peretele destul de clar: „Vedeți, c-a venit o (O prezentare în lipsă, mî Studentii de lîngă mine betică. Am impresia că mă-nșel?, cu dușmănie. el, prezența mea nu le niște de mormînt. Doar II-Matem. își incurajează unei curse de fond.

Revin după ora nouă. E Așa sînt eu ghinionistă, niște răspunsuri teribile! prezența mea îi inhibă. Ch

Ante portas

Linia troleibuzului 17 nu duce la capătul pământului

Soarele arde îngrozitor, tocurile intră în asfaltul incins, un puști scuipă cojile semințelor albe, cumpărate de la „negustoreasa” din colț, pe trotuarul înșesat de lumea ce așteaptă nerăbdătoare troleibuzul, însă acesta se încorporează și nu mai vine. Proptesc panoul cu afișele concertului de muzică populară și ascult comentariile despre cunoscutul cîntăreț Vasile Conea, privim superstițioși hornarul care trece prin fața mulțimii, copiii se prind de nasturi și lată că șaptesprezecele sosește cu greu.

Înghesuială, căldură mare și emoțiile unei zile de sesiune. Pe un scaun, în față, o fată îmbrăcată complet în alb citește „Formarea fibrei de lînă”. Șoferul frînează brusc. „Gata, jos toată lumea, c-am ajuns la Agronomie”. Se coboară încet, cunoscuții și urează „Băftă” citiva ochi mă privesc nedumeriți cînd intru pe poarta institutului „Nu-i studentă la noi”, remarcă un brunet, servindu-și din cînd în cînd prietenul cu biscuții simpli.

De-abia la secretariat sînt lămurită c-am nimerit într-o zi „săracă” în examene: anul I Zootehnie la „Producerea și conservarea furajelor” și anul IV al aceleiași facultăți la „Tehnologia creșterii ovinelor”. Secretara adaugă șovăind: „Dar trebuia să vorbiți la DECANAT dacă vreți să intrați în examen. Să cereți permisunea...”

La etajul V, pe scările înguste, un grup repetă de zor. Lîngă ușa unei săli îl întîlnesc pe Doru Ciolacu: „Ieri am avut examenul de Furaje și am tras subiectul cu numărul 13. Dar n-am avut avut ghinion, l-am luat fără probleme. Acum îi ridic puțin moralul colegei mele Ana Drăghici”. Apoi îi explică fetei. „Păi, primul subiect a fost „Recoltarea prin pășunat a lucernei”, al doilea „Sămînța și semănatul”, iar al treilea:

„Condițiile care trebuie îndeplinite pentru producerea unui siloz de bună calitate”. Nu e greu, nu-ți fie frică”. Conf. dr. Nicolae Arvat se pare c-a predat un curs frumos și nu cred c-ar avea de ce să fie nemulțumit de pregătirea studenților săi, dovadă fiind notele mari scrise în îndexurile unor boboci rămași de mult fără puf.

„Auzi, care-i definiția pajistii? Of, dacă-l iau, uște așa cum sînt îmbrăcată trec prin băltoaca aia mare. Cum, ești chiar de la Forum? Așa-i că dacă te rog frumos nu-mi dai numele? Se-ntoarce brusc și ascultă cu atenție! „Pajistea este suprafața de teren înierbată natural care se folosește pentru producerea de nutreț”.

Emil Arsenia, Ioan Băcilă, Daniela Mărgărit au cîștigat câte-un ZECE. Emoțiile au fost mari, dar au învățat mult, nota obținută nemaiconstituind o surpriză pentru ei ci doar o încununare a muncii depuse.

Ușa se deschide din nou, toți se înghesuie în jurul fetei care abia murmură „Nouă”, cobor scările pline cu niște cursuri, în fața mea, sub o fotografie stă scris cu litere de-o șchioapă: „Strophanthus histidus”, de sus de la etaj, un binevoitor strigă: „Să tragi biletul cu mîna dreaptă”, mă grăbesc să prind șaptesprezecele, o voce de tenor nu pierde ocazia și „Bună ziua dom'doctor”. „Bună, Răzvane. Ce-ai făcut?”, „Am luat tot dom'doctor, da' pe primul l-am sărit. Acuma mergem la gară, fiindcă plecăm în practică la Satu Mare, cu tovarășul Tigru”. Și băiatul în gri, din cap pînă-n picioare, saltă geamantanul încărcat parcă cu pietre, și coboară grăbit.

...Și totuși linia troleibuzului 17 nu duce la capătul pământului

capitalist monopolist de stat pregătește baza tehnico-materială a... a...” Cadrul didactic înțelege starea de spirit a studentului „Treceți la subiectul doi!” Răspuns — și acesta — tot neconvîngător. Întrebări suplimentare. „Am dat parțial...” Noroc cu parțialul pentru Bălțeanu F., căci altfel, era mai greu...

— Urmează Berinde...
Tentative modeste de completare a manualului de Economie politică... Și cînd te gîndești că totul a plecat de la un „se”, în context- „Omul a început să progreseze cînd a început să se schimbe natura...”

Lîngă mine, o muscă bizîie de zor. „Mijloacele de muncă, mijlocul de muncă-ă-ă, cu ajutorul mijlocului de muncă...” Musca asta a devenit de-a dreptul enervantă. O pîdesc să se așeze. Ți-ai găsit! Încă zboară, descriind cercuri și alte forme geometrice indefinite...

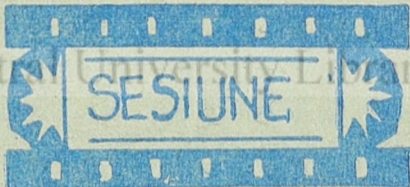
Conform principiului compensării, cînd reporterul scrie, studenții din jur au încetat grămăticul, trîgînd priviri rotunde spre notes. Ce-aș putea nota, ceva interesant, demn de atenția tuturor, cînd amînuntele le-am fixat pe rețina minții?! Mă simt vinovat. Cer permisiunea să mă retrag. Este, pentru mine, o victorie a la Pyrrus... Așa sînt eu, ghinionistă...

Se primesc note mari. E clar, lumea (adică studenții) a(u) învățat. Asta-i datoria lor — de a învăța...

La ușă, un student brunet, cu un caiet în mînă, mă interpelează: — Cît timp ai stat tu, s-a luat numai zece. Ce zici...?

Nu (mai) zic nimic. Mă gîndesc doar la cuvintele lect. dr. Ispas Moțu: „În sală sînt și studenții de anul IV — care dau verificarea pe parcurs — și cei din anul I. Studenții sînt bine pregătiți, au învățat...”

REDACTORI ÎN...

SOCOTEALA-I prea simplă. Fiecare student timișorean, teoretic, poartă în sacoași bastonul de maresal în... redacția „Forum Studentesc”. Practic, însă... Cînd mijesc zorile sestunii și adle brizele V.P.-urilor și lucrărilor de control, peste noapte dispar redactorii noștri! Bătrî de-ai trage cu pușca, tot nu-ți apar în cale, respectînd grijulii sensgiratoriul anonimului. ...Și-atunci, ia-te și caută-i! Iar dacă-i găsești, lup-țai de-i convinge să scrie vreun articol, colea! „Peste puterile mele! Tu știi ce m-așteaptă la Fizică?” „Ai idee ce grele-s cursurile de Mecanisme?”

... Lasă, că din toamnă... (Vesnicul leit-motiv, încadrat între puncte de suspensie!) Cum să nu știu? Știe toată lumea! Și tocmai de aceea, atunci cînd ești pasionat și vrei să faci ceva frumos și durabil — fie și furtună, ori... începutul sestunii, tot găsești două ceasuri libere pentru discuții cu Iz gazetăresc. Cînd e vorba de revistă, e musai să scrii o „bagatelă” de 2-5 articole — chiar și fără tragere de inimă, căci doar te „trag” spre cămin cele 20 cursuri de Mecanisme...

Îți deconspiri programarea sesiunii de examene, lîcînd la bursa de pariuri — Zici aspru: „Surclasez — patru la zero!” (Ești optimist iremediabil). Zici ostentativ: „Să vedem!” (O circumspecție sănătoasă, ce te stimulează în studiu). Spirit larg accesibil, „sondezi” dezinteresat: „Vreau să scriu și eu despre admîterea... Și eu... eu...” (Ecoul de opinie, într-o studiată conjunctură.) Dar redactorul-șef nu se lasă mai prejos: — Cine se încumetă la... Redactori în sesiune?

Adică, noi despre... noi? Clasică scenă hipocratică, cu priviri exoftalmice, sordomutate pasageră, obnubilare...

Adică, noi despre noi? Cine apucă taurul de coarne?

DACĂ CINEVA ar studia parametrii stării de spirit din sesiune, ar constata că aparatele n-ar reuși să înregistreze frecvența tahicardică a bălților inimii, tremuratul minții întinse spre bile-

tele de examen, viteza stiloului pe foaia de hîrtie, teama emoțiile, bucuria, lacrima, zîmbetul sau... Pentru că aparatele n-au suflet. Pentru că ele n-au fost niciodată în sesiune.

Îți rozi creionul sau mototoleşti o hîrtie, mintea ta refuză să mai primească atîtea kilograme de informații sau, dimpotrivă, simți o sete de cunoaștere nemaipomenită. Te crezi Einstein, cînd citești teoria relativității sau Beethoven, cînd — într-un moment de răgaz — apuci să cînti Sonata Lunii.

Sesiunea este o luptă, nu între student și profesor, ci una interioară, a fiecăruia dintre noi, o luptă împotriva verbului NU POT, împotriva celui ce, la prima vedere, pare imposibil. Nu vă gîndiți la morile de vînt ale lui Cervantes! Sau, poate, cine știe?

Și timpul... parcă mereu te presează. Ea început se măsura în ore — ore de curs, de seminar, de laborator. Apoi, unitatea de măsură s-a schimbat brusc în minut — treizeci de minute timp de gîndire, zece minute răspuns... și peste cîteva secunde îți lei îndexul. Secunde! Cineva a spus că fiecare secundă poartă în sine o ușă deschisă spre împlinire! (Daniela GROS).

PLOAIA LOVEȘTE cu o furie de nedescris asfaltul. „Oare îl iau? Dar dacă nu? Ar fi culmea!”

Îmi lipesc fruntea de geam. Inchid ochii și visez — un profesor bun, un curs de Mecanisme și mărșălează cînd... Dar de ce tocmai cînd?! Totul s-a spulberat. A început examenul. Lupta e grea, te afli singur, față în față cu foile albe, pe care trebuie să le completezi. Cît mai exact. Și cît mai puțin greșeli. Scot sabia din teacă, mai repede decît D'Artagnan. O minuiesc cu pricipere... O roată dințată se încorporează, se opune angrenării. Încerc din nou. Recalculez. Stabilesc diametrii de divizare, de rotogolire, cota peste dinți. Cedează. Se apropie sfîrșitul. În termeni teatrali — „Cade cortina”. Urmează așteptarea. Numai trei ore. Oricum, nu mai are importanță. Zarurile au fost aruncate. Bănuiesc și rezultatul meciului. Dar totuși, oare-l iau?

Nu-mi vine să cred. Inima-mi bate cu putere. Emoțiile au cam trecut. Îndexul meu s-a mai îmbogățit cu o notă. Mare! Simt cum clădirea facultății se învîrte precum o camă excentrică. (Liliana BRAD).

AZI VA FI un meci greu. Statisticile și sco-

urile fiind concludente în acest sens, nu-mi rămîne decît — fair-play — să-i urez și vecinului „Băftă”. Adică, de ce?! Doar sîntem de aceeași parte a baricadei...

Și iată cum, într-o sală ca oricare, alta, niște subiecte sună, sună... Mă dezamăgesc fețele celorlalți, palide, ca o coloană infinită a oboselii. Iar ne-a „ciupit” de cinci minute. Scriem cu îndirjirea omului ce dorește a cîștiga. Trebuie să cîștigăm! S-a terminat și peste o oră, cît nouă, cît nouăzeci și nouă, urmează rezultatele...

Intrăm cu pași grei de așteptare. Încă se corectează. Pe o masă, niște flori de tei se usucă în lîniște. Nu pot să stau, nu am răbdare să mă plimb, nu mai pot face nimic. Pînă palmele pe faianța rece.

Mai tîrziu Ei își fac simțită prezența. Și în mîinile lor — pentru o clipă, am impresia că în mîinile lor — sîntem noi. Doar pentru o clipă. Urmăresc teancul de foi mari și albe. Adică nu, ele au fost albe, cîndva, acum trei ore sau mai știu eu cînd?!

În fine, momentul adevărului. Privesc halatele din fața mea — imaculate, corecte, imparțiale. Și glasul se aude sec, metalic. Numele meu. Prenumele. L-am luat. Adică „mi l-a dat”. (Mircea MITRUȚIU).

MARE CHILIPIR! Față de programarea inițială, am reușit să cîștig zece minute la masa de la cantină. Zece minute... Tocmai bine că să revăd cursul de glomerulonefrite. Greu, foarte greu!... și poimîine e „meciul”! În definitiv, de ce aș merge la examen?! Oricum, Medicina internă e o materie infinit mai grea, care nu se poate învăța într-un semestru sau în două săptămîni... Ca să vezi, paradoxurile cunoașterii — cu cît citești mai mult, cu atît îți dai seama că nu cunoști mai nimic!

Ce-ar fi să nu merg la examen? Aș învăța toată vara, iar toamna voi fi tobă de carte! Și, mai ales, obțin notă mare! Peste poate! Mi-am promis solemn: — Doisprezece sesiuni de student integralist, apoi, fie ce-o fi! Asta-i! Ce-or să zică colegii?! „Te-ai ajuns... tu... presă... îți cam neglijezi studiul, nu ți se pare?... Lasă-te sau de una, sau de alta...” În sinea mea: — Anul ăsta termin cu media zece! Se face băiete! Pe unde scoți, acum, cămașa?! Terminai cu zece, să nu se chinuiescă secretarele să-ți calculeze media... Sînt cifre rotunde; se adună și se împart ușor! Dar, ce-ar fi să nu mă prezint?! Aș avea o sesiune mai ușoară... un film, un meci de fotbal... Cum poți să te gîndești la așa ceva?! Să-ți fie...! Adică, în loc să dai un exemplu pozitiv, tu, gazetar, orișcînt, nu?... Lasă-te de glume! Ia și învață! Nu mai pierde timpul! Glomerulonefritele sînt smechere, crezi că le cunoști îndeașuri și cînd-colo... Se mai întîmplă! O-ho, trebuie să mă prezint la examen! Să mă prezint? Ai de învățat! Trebuie să înveți! Învață!! (Gabriel BAIULESCU).

Poate că ar fi fost mai interesant un alt titlu, ca „Studentia ab ovo” sau „Generația anului zero”, suficient de sugestiv pentru a-ți vedea pe viitorii noștri colegi de amfiteatre în fața unor examene de matură responsabilitate, ori — cu ochii minții — să ne redescoperim pe noi înșine cuprinși de tornada emoțiilor și a căutărilor febrile — admitere, nopți albe, coji de semințe drept semne de carte, prosoape înmuiate în apă, cuburi de gheață, buzunarul plin cu sedative... Și obsesivele recomandări — venite din partea bunicilor, mătușilor, fraților mai mari sau mai mici, a părinților — „Să nu uiți...”, „Să verifici...”, „Să nu te grăbești...” — de parcă mai contează acum o vorbă de duh și un sfat prietenesc, când nu vezi și nu auzi decît... ADMITERE!!?

Dar cîte nu zic părinții ăștia?! Ia să-ți văd eu luptîndu-se voinicește cu derivatele ori cu principiile lui Huygens, cochetînd nițel cu legile lui Mendel ori cu mărul lui Newton... Și cînd vor fi la curent cu toate acestea, atunci vor înțelege că pentru orice admitant, happy-end-ul din iulie este un demers autumnal. Adică, o pledoarie pentru farmecul studenției și răcoarea amfiteatrelor, Balul bobocilor și „obligățiile” vocale de duminică cu „Hai Poli” în registru...

Dar toate, din toamnă...
Pînă atunci, ce-ar fi să încercăm să ne cunoaștem?

„AL DUMNEAVOASTRĂ, TOT LA POLI?”

Pe bulevardul Mihai Viteazul, la tot pasul, te izbești de aceleași chipuri de liceeni. Originali, poate și pentru felul în care-și duc dosarele de înscriere, nu seamănă cu nimeni, nici măcar cu admitanții de anul trecut. Alături de ei, întreaga familie. Toți știu numărul de locuri și de candidați înscriși pînă aseară sau pînă acum zece minute mai bine ca tabla înmulțirii sau ca traseul tramvaiului opt.

Semaforul tocmai și-a schimbat culoarea. Ei stau liniștiți și așteaptă. Încă nu se grăbesc. Pînă la examen a mai rămas cîteva zile.

„Al dumneavoastră, tot la Poli?” Ah, ce viteză are Dacia aceea albă! „Și fiica dumneavoastră dă tot la facultate?” Uite, dom’le, biciclistul ăla era cît pe ce să lovească căruța! Ce birjar ciudat! Parc’ ar fi Svetlana Toma, în filmul „Sătra”... Inșă, iată că se aprinde „verdele”. Pe partea cealaltă a străzii, o bătrînă ține cu tot dinadinsul să-și vîndă cîrșele. „Hai, maică! Că numai p-astea le mai am!” Un puști tare bronzat strigă în gura mare: „Floricele calde și bune!” Nimeni nu le dă vreo atenție. Unii se opresc la Facultatea de Electrotehnică. Mă las împinsă de val.

Intr-un colț, Elena Bușoi privește speriată lumea din jur.
— Ai emoții?
— Am-am!

Alături, Alina Ciuflea admiră propria-i diplomă, pe care nu demult s-a uscat tușul. Tresare: „Dau la Electroseral. Doresc să fiu ingineră.”

Daniel Pane este optimist. Completează cu atenție mărită formularele. A sosit de dimineață, de la Severin, și se grăbește să prindă trenul de retur: „Oricum, eu cred că intru!” Stiloul nu-i prea scier. Din cînd în cînd, îl scutură într-un mod cu totul original. În urma a-

cestui tratament pantalonii mei primesc două buline albastre de dimensiuni deloc negliabile. Pe un calorifer, Dimitris Garish, din Grecia, student în anul IV — A.C. este printre puținii spectatori veniți la înscriere. „Aproximativ la fel este și la mine acasă. La toți le doresc să treacă” (N.A.: Examenul).

Printre admitanți, se află chiar DECANUL facultății, prof. univ. dr. ing. A. Heler. Pe cei nedumeriți încearcă să-i lămurească.

— Ce șanse considerați că au candidații la admitere în Facultatea de Electrotehnică?

— Șanse foarte bune au toți cei care știu carte. Anul acesta constatăm o afinitate deosebită la cursurile serale. Locurile se vor ocupa, mai ales cu elemente foarte bune.

Numai la ieșire, absolventa Facultății de Filologie, Simona Roțaru („Sînt în trecere pe aici!”) insistă să-și coboare, pe cele cîteva trepte, bicicleta.

© GARĂ PENTRU TOATE MESERIILE — MECANICA

În curtea Facultății de Mecanică, pe iarbă, un bărbat între două vîrste mîncă cu poftă:

— Aveți emoții pentru copii?
— Apăi, mai vezi-ți matale de treabă, că nu mă sperii eu de lucruri d’astea, chiar dacă aci, la Mecanică, a venit lumea ca la gară. Dă numa’ colțu’ și ai să vezi!

Și am văzut. Vreo două sute de persoane așteaptă să intre în hol. Apoi, se așează la alt rînd, ca să primească formularele. Le iau. Le cercetează. Le (mai) completează. Și apoi, iar stau la rînd. De data aceasta, pentru înscriere.

Pe marginea unui afișier, Ovidiu Zăvoianu încă se mai gîndește cu nostalgie la ultimile zile de școală de la Diceul „Electromotor”. „Și ce dacă optez pentru Mecanică Fină?! Aș vrea să intru...”

Florin Grațian Popa a venit de la Ilia cu mama. A adus-o și la înscriere. A

pus-o să stea și la rînd, să țină dosarul cu diplome.

— Nu prea am emoții. Prima opțiune e T.C.M.-ul.

Intervine mama lui: — Auzi Florine, ce zice fata aia?! Că-i tare grea secția! Nu schimbăm, nu punem U.T.S.-ul primul?!
*

În schimb, Sorin Gruia s-a hotărît asupra U.T.S.-ului deși: „Nu știu nimic despre secția asta.”
*

Pe scări s-a așezat și Daniela Sărac, ca să-și completeze formularele. „Dau la M.H. Îmi place chestia asta...” În picioare, Marțoara Balș: „Și taică-meu e tot inginer. Așa că dau și eu la M.H.”

CINE MAI CREDE ASTĂZI ÎN NOROC?

Frați, bunici, părinți — înarmați cu literatură de specialitate — stau în aceste zile de foc în preajma facultăților.

În săli, odraslele lor fac tot posibilul, umplînd zeci de coli de hîrtie, pentru a-și realiza visul — STUDENȚIA.

— Ți-am spus clar! E bine cum am rezolvat exercițiul ăla la Analiză. Trebuie să scot o notă mare! — îi explică Florin Julian fratelui său mai mic — Mircea —, admitant și el. Alături, abia coborît dintr-o Dacie albă cu număr de Arad, un părinte rezolvă subiectele.

— Dom’le, ți-am spus c-ai greșit! — îi reproșă unul pensionar.

— Mamă, uite-o pe Daniela! Cred c-a știut, ne face semn cu mîna! — țipă un puști cocoșat într-un copac.

Doar în fața Facultății de Mecanică, o bunică își ceartă nepotul. O vînzătoare își numără banii. O țigancă tînără își mai încearcă norocul cu ghlocul. Hornarul, cu mustața răsucită, proptește gardul.

Ca să vezi! Cine mai crede astăzi în noroc?!

LA CONSTRUCȚII... DE-AR FI ZGÎRIE-NORI

Încerc să descopăr ceva despre admitere, dar holul e gol — nici urmă de mese și secretari încruntați, nervoși, cu ochelari aburiți, nici măcar studenți sau... candidați.

Citesc afișele lipite pe un panou special amenajat cu această ocazie și aflu cu stupeoare că admitanții (și părinții acestora...) sînt supuși unui adevărat test de rezistență fizică — la Facultatea de Construcții. Înscrierile se fac la etajul... patru. Ce bine că nu există zgîrie-nori prin preajmă...

Descumpănită, mă așez pe un calorifer, lîngă un băiat în cămașă albă, poate mult prea albă pentru praful de pe geamul din spatele lui. Silviu Daniș este militar în termen. Și-a așteptat prietenul la gară, la trenul de Cluj. S-au hotărît să vină la Construcții. Tavi Corcan, e sus, la etaj. „Ce să zic? Moralul lui e destul de bun. Meseria de constructor e frumoasă. Orice e frumos, dacă-ți place!”

Timișorean de origine, Dan Gligorovici a venit la facultate ca să vadă cîți s-au mai înscriș. Mă privește oarecum mirat: „Chiar de la „Forum”?!”, apoi îmi mărturisește: „Inginer constructor? O meserie foarte frumoasă. Am ales... Construcțiile hidrotehnice.”

Pe scări, Gheorghita Viașu din județul Gorj aleargă să ajungă pînă la ora 14 la înscrieri, cînd se ia pauză. „Ce să știu despre viitoarea mea meserie? Nu știu mai nimic. Deocamdată să intru?”

Sînt cum tavanul se dă la o parte și rămîne doar cerul albastru de deasupra noastră.

CHIFTELUTE CU SALATA DE VARZĂ

Mama ia tava și o întrebă discret pe Alina: „Vrei și o ciorbă de perișoare sau numai chiftelute cu salată de varză?” Fata ridică ușor din umeri: „Cum vrei dumneata, mămico!”

Alina Ionescu a venit și ea la admitere, la Chimie, mîncînd aici, la autoservire, la „Central” pentru că nu cunoaște orașul, a mai venit o singură dată, da, într-o excursie, și i-a plăcut, era perioada trandafirilor, ea și acuma, și toată Timișoara mirosea a flori de tei și trandafiri.

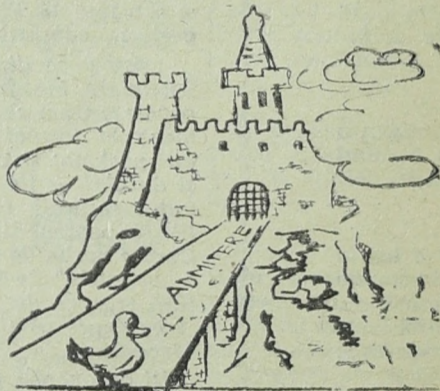
„De ce la Chimie? Ca să fie tradiția respectată în familie! Mama, operator chimist, tata — inginer chimist, sora mea — studentă la Chimie la București, și fratele meu mai mic a intrat la examenul de treaptă... unde crezi? Tot la Chimie, evident!”

„Mîncînd, mamă, ca să intri, nu vezi că toți mîncînd aici, în parc?” Ce chestie, spun așa, doar pentru mine, și îi privesc pe părinții aceia care, după ce și-au înscriș copiii la facultate, i-au îndopat cu merdenele și înghețată, i-au dus și la „Violeta” și el-au cumpărat amandine, crezînd că și chela succesului depinde de brîza merdenelelor sau de culoarea roz a amandinelor...

LA CÎTIVA METRI DE STUDENȚIE

— Mamă, am căzut mămico, ce-am să fac, dacă nici eliminatorii n-am putut să trec?! Ce-o să-i spun tații, mămico?

Luminița Manolescu a plîns pe sature, pe o bancă, în fața Universității. Mama tăcea. Apoi, încet, încet, și-a șters lacrimile. S-a și hotărît ce va face. Se va angaja din nou la U.M.T. Va trebui să-și împartă timpul între aparatul de sudură și cărțile de franceză, să-l roage pe prietenul ei, Vasile, subinginer, tot la U.M.T., să nu se supere cînd o invită

la un film și ea nu poate merge, fiindcă vrea să ajungă studentă, visează de mult acest lucru și nu va renunța ușor...

La ieșirea din clădirea Universității, Roxana Dehelean duce mereu batista la ochi. „Cum să nu plîng, cînd, am fost a 250-a la I.S.E. și mai sînt atîtea zile de înscrieri? Ah, ce n-aș da s-ajung studentă?!”

Pornesc în jos, pe bulevardul Vasile Pârvan. La cîteva sute de metri, se află Complexul Studentesc. Acolo, studenția învinge emoțiile ultimelor zile de sesiune...

(PREA) ÎNDEPĂRTAT?

ADIO, COSTINEȘTI!

Intii am crezut că-i arde de glume bunicii aceleia — în rochie albastră cu buline albe, sugerind parcă zgîrcenia proiectantului sau a lucrătorilor de la ruzboaiile de țesut — când mi-a lăsat în mijlocul camerei, două geamantane și-o fată blondă, mică, cu alură de actriță de Hollywood.

Dar n-a fost să fie așa. „Maică, te rog, las-o să învețe, să ajungă și Mirela noastră studentă...” Apoi: „Să ai grijă ce faci! Știi tu că la „Info” se intră greu. Mai viu eu zilele acestea să-ți aduc

piciune. „Asta nici nu completează formulare, nici nu așteaptă, nici nu tremură, ci doar scrie... Ce oare?”

Daniela Grădinaru mai verifică o dată dosarul de înscriere. Citește atentă legitimația de concurs, aruncînd cîte o privire spre fotografia lipită în colțul din stînga al hîrtiei. Noi — la fel.

— Adică? — ridică ea din umeri.
— Te-ai pregătit bine? („En garde!”)
— Sper (Fortissimo).
— Iți cam tremură mîna cînd completezi... („Touché?”)

eu la Medicină. Atît e suficient. Vezi, un motiv serios — așa vreau! Și, în plus, nu tremur. Doar atunci, cînd mă gîndesc la examen. (Jocurile sînt făcute. Fandez.)

— Și te gîndești des?
— Aproape tot timpul. Ba nu, să tai...
— Grăbește-te să-ți duci dosarul la înscriere...
— De ce? A-ha, ca să-mi iei numele? Ca și dumnealor?! (Semn teatral). Hai c-o dau anonimă... (Caragiale, parcă nu? Veșnica trimitere la elascici.)

Piteșteanca Gabriela Mărghitoiu. Cam grăbită, bătînd taraba în masă. Cu nerăbdare. Atac prin învăluire, cu Dan Burghină la timonă:

— De ce Medicină? („Iar șabloane, Dane? Ce ne facem?!”) Părul creț din fața mesei rămîne în expectativă:
— Dar tu, de ce?
— Pentru că a fost mai aproape de casă! (Prezență de spirit!)

— La mine, pentru că sînt mai departe de casă! (Plusează? Tot ce se poate!) Aoleu, tu scrii? (Gabriela descoperă, în sfîrșit, America! — „Pămînt, pămînt!”) A-ha, dacă e pentru revistă, v-arăt eu vouă... (Și hîrști! cu foaia reporterului. „Nu, așa ceva nu se poate?! În patru ani de presă studentească... și acum...”)

Ca o consolare, Gabriela promite:
— Din toamnă, să mă luați și pe mine la „Forum”!

Avantajul este greu de surmonat. Să vedem ce va fi la toamnă. Deocamdată, Gabriela conduce cu unu-zero...

RADĂCINILE-S ACELEAȘI, DAR SĂ PÎRGUIASCĂ POAMELE

În amfiteatrul mare, înșesat de admittanți la „M.N.”, Ovidiu Totoian încearcă să-mi explice prezența sa aici. A absolvit un liceu de profil agro-industrial, hotărît a se pregăti exemplar pentru facultate. „De ce la „Veterinară”, Ovidiu?” Tace. Probabil nu se aștepta la o întrebare așa de simplă. Iși frînge mîinile. Parcă-l aud: „Pentru că așa-mi place...” Nu, încă nu a deschis gura. Privește în jur, frămîntînd dosarul de admittanți. Iar mă ținează cu privirea. Parcă oscilează — să-mi spună, să nu-mi spună. Zimbește satisfăcut: „Sînt bine pregătit, sper să intru...”

Lîngă el, alți doi colegi de admittanți — Ion Iacob și Dumitru Opșitar. Primul, vorbește lent, măsurîndu-și, parcă, fiecare cuvînt. Povestește scurt — este de undeva, de lîngă Slatina, din Rotunda. Acum, se va face medic veterinar. Dacă el vrea, așa trebuie să fie. „Nu am mai fost la fotbal, la F.C. Olt, din toamna anului trecut...” Nici Mitică nu este mai guraliv: „O promisiune?” — îl provoc pe Dumitru Opșitar. Ridică nedumerit din umeri: „După... vom vedea!”

Un arădean get-beget — Boras Kelemen. Și el — absolvent al unui liceu de specialitate. Ride cu gura pînă la

urechi: „Știi ce mi-a spus profesorul la despărțire? Numai tractorist să nu te faci!” Insoțitorul meu, vicepreședintele al Consiliului U.A.S.C. de la Institutul Agronomic, Octavian Avramuț, se apropie de bancă: „Și ce animal îți place?” Admittantul se reculege rapid: „Imi place cîinele, că... mușcă!”

Dorina Denk are toate motivele să fie îngrijorată: „Am venit să înscriu (!) prietenul la Medicină Veterinară. Așta, în albastru...”

— Și cine este prietenul?
— Cum? Nu-l știi pe Gelu? Uite-l! Rusu Eugen îl cheamă. E bine pregătit. A mai încercat și anul trecut, dar a avut ghinion atunci...

— Ce este mai greu? Să fii admittant sau prietena unui admittant? Roșește: — Lasă, că și eu am destule emoții...

Intervine și Gelu în discuție: „Mi-au plăcut animalele. În plus, imi place să fii liber.”

— Adică?
— Oricum, un medic veterinar nu stă tot timpul într-un loc... (O retragere abilă!) — Alături de tine, Dorina trălește emoțiile examenului...

Se prinde. Face un semn discret cu ochiul. Smecherește.

— Atunci, intru...
Vis-à-vis, în A I, înscrierile pentru Facultatea de Zoologie. Deocamdată, puțini candidați la admittanți. Amfiteatrul e aproape gol. Doar Lenuța Koncz își completează cu meticulozitate dosarul de înscriere. Face o mică pauză: „Auzeam cuvinte plătute despre facultate, despre a fi... (O ajut!)... student! „Da, da — se declară de acord ea — Mai am un frate, student la Timișoara... la Electro...”

— Intrăm, nu? — șarjez în continuare.

— Sigur că da! Dar pînă la primul examen sînt emoționată!

— Și frățiorul ce zice?
— Frățiorul nu are nici o părere, în general...

— Șansă să fie, baftă să fie... că așa... — se lamentează Loredan Chirțoiu pe coridoarele de la etajul II al căminului? I.A.T., trîgînd cu sine o țeanță și o sacoșă. Ceilalți doi insoțitori, Marian Stăicu și Lucian Blaga, și ei tot brașoveni, nu prea au chef de vorbă. Se prezintă, nu-i vorbă, răspund agale la întrebări, dar se vede cît-colo că sînt după o noapte de nesomn.

Poetu', poetu' — imi face din ochi Loredan. E mai puțin obosit!

— Dimpotrivă, nu mai are inspirație! — parează cel în cauză. Loredan își deschide sufletul și: — N-am mai fost prin Timișoara. Trebuie să ne obișnuim cu... semenii. Fotbal...

O întrebare de baraj pentru Lucian: — Unde s-a născut tizul tău, poetul? Răspunsul îi stă pe limbă. Îl dă publicității: — Lanțrăm. Îl cred pe cuvînt...

Pagini realizate de:
GABRIEL BAIULESCU și
LILIANA BRAD

● „S-auzi cum crește iarba, cum plouă afară, cum... vine exercițiul ăsta?!”

cîte ceva de mîncare.” Și bătrînica își ia poșeta pe umăr și pleacă, făcînd un zgomot asurzitor pe cimentul coridorului cu tocurele saboșilor.

Proaspăta admittantă s-a și pus pe învățat. Ii mai explic teorema lui D'Alambert, imi povestește viața ei de-a fir-a-păr, atît de palpitantă, ca a condotierilor italieni.

Mai vin în vizită Nicu și Marius, candidați și ei, desfac un bagaj și mîncîncă cu poștă — carne de puț, telemea și roșii de la aprozar — cel puțin așa susțin cei doi, mai fumează un superlong special, mai...

Omoară țîntarii cu manualul de Analiză, cărțile se clatină pe etajeră, pachetul de Kent stă motolît în scrumieră, așijderea unul de Snagov, fumy-l poți tăia cu fierăstrăul...

Bunica se ține de cuvînt, alimentîndu-și nepoata („Ah, este atîta de cuminte, mititica!” care a învățat, între timp, și imnul studenților electroniști, bașca mărcele de blugi — „Carera”, „Levi's Strauss”, „Dee”. Acum, fumează numai Super filter și mă roagă cu lacrimi în ochi: „Dacă vine cumva o bătrînă, spune că-s țigările tale, că altfel adio Costinești! În vara aceasta...”

Am să spun, doar nu e deloc complicat, este chiar mai simplu ca o problemă de geometrie plană, ce — sub nici o formă — n-a vrut să se lase rezolvată de Mirela C., pe foaia albă, de examen.

AȘA CEVA NU MI S-A INTÎMPLAT ÎN PATRU ANI DE GAZETĂRIE...

— Nu vă supărați (N.R. — Nu mă supăr!) pentru înscriere, cui trebuie să mă adresez?

Sînt singur în preajma ei. Cum întrebarea mi se pare (oarecum) generală, sollicit unele amănunte: — Numele dumneavoastră, vă rog...

— Dacă numele de familie începe cu o literă cuprînsă între G și O, încercați aici, dacă nu...

Bruneta se întoarce rapid și pornește militărește spre direcția indicată. Adică spre sediul Consiliului U.A.S.C. din Institut, pierzîndu-se în furnicarul de admittanți la Medicină.

Discuțiile se infiripă ușor. Frazе scurte, întretăiate nervos. „Un stilou n-ai cumva?” „Vezi la vecin!” „Of, iar am greșit!” „Merge, merge?” „Adina, tu aici?!” Mi se pare? sau sînt privit cu o oarecare doză de sus-

Un păr negru, bogat, strîns în coc la spate — Anca Stana. A rămas cu dosarul în mîini aruncîndu-ne o privire întrebătoare.

— De ce la Medicină? Vă spun, dacă intru!

Cristina Murzacu mai pune cîte o căciuliță la A, mai întărește o altă literă, uneori, chiar verifică punctuația. Sare revoltată!

— Cum? N-ai auzit de Liceul industrial Avram Iancu din Brad?! Un liceu vechi, cu tradiție, de peste o sută de ani... (Voce volubilă, convingătoare. Se apără un prestigiu, doar.)

— Puține emoții?
— Nicidecum, strică. Spune-mi, pe formular, să semnez tot cu litere de tipar?!

Pe coridor, la intrare.
— Nu folosesc cuvinte mari. Vreau

Dimineată. Frig. Emoții. Se așteaptă afișarea rezultatelor. Numai secretarul privește prin ochelari aburiți foile pe care încearcă să le lipească. Nu se grăbește. Deloc. Da' ce, el a dat examen? Să mai stea și copiii ăștia, că au timp, au doar viața înainte! A terminat.

„Și lista asta cu candidați admiși ar fi putut să fie mai lungă! Așa... ca să încapă măcar toți admittanții, să nu mai tremure săracii, căuțîndu-și numele în catastife... Oare au trecut? Nu au trecut?”

Unii se inghesuie în jurul geamurilor. Alții, dimpotrivă...

LA UN PAS DE INFINIT

Adevărul este că gândurile și planurile ne-au cam luat-o înainte! Sntem deja în vacanță — fără a fi coborât pe peronul gării din Costinești sau de a fi băut apa rece de Izvor.

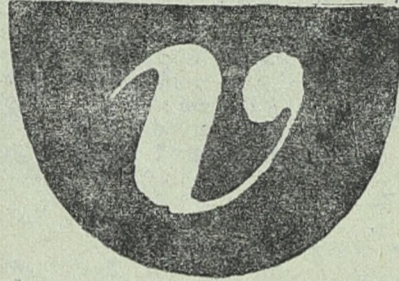
VACANȚA — Obeliscul de pe plajă, un colț de meditație, speranța regășirii sau numiți-o cum vreți! — trezește în suflet energiile nebănuite și nemăsurate ale tinereții.

Așadar, unde vom merge? Da această întrebare filozofăm de un an de zile încoace, cu stoicism, propunând și întocmind hărți cu trasee ale vacanței — proiectate în grup sau singular — contestate sau acceptate.

Și mai există acel condițional opțativ — Dacă timpul..., dacă noi..., dacă...

De prisos a justifica! Nu ne ajunge tinerețea — ca modest argument?! Acasă, în Timișoara sau pretutindeni în țară, cărările vacanței snt deschise. Ne așteaptă...

vacanță
vacanța * vacanța * vacanța
vacanța * vacanța * vacanța
vacanța * vacanța * vacanța
vacanța * vacanța * vacanța

ORAȘUL DIN INTERIOR

Ce-ar putea să însemne orașul pentru noi, în clipele fericite ale vacanței? Am fi tentați să răspundem într-o clipită — strandul... (urmează o enumerare în ordinea preferată), cu băi de soare, bună dispoziție și bucurie... Apoi, ne-am oprit, ca la două minute, pozând în acest interval imaginea Gînditorului din Hamangia. Doar sntem studenți, nu? Și, în continuare, vom inventaria parcurile acestui „Oraș al florilor”, fără a neglija cinematografele, discotecile („Mai ales, Index-ul 203” — veți zice, desigur). Opera și Complexul muzeal. Iar un minut de tăcere. După care, marea revelație — „Păi, bineînțeles, nici nu puteam să uit! Cum puteam, oare, să uit Casa Studenților? — un nume de alint pentru Casa de Cultură a Studenților — Cînd am drum pe linia lni unu, negreșit trec și pe acolo!” O știți prea bine, fie din experiența anilor trecuți, fie de la prietenii — la Casa de Cultură a Studenților vi se asigură condiții pentru desfășurarea unei largi palete de activități, petrecindu-vă în mod benefic timpul liber. De aceea, numai la o sumară consultare a programului de activități al acestei instituții de educație și cultură a tineretului, pentru perioada vacanței de vară, vă veți convinge de necesitatea și totodată utilitatea unui abonament pe linia unu sau opt. Ce ne oferă acest program?

Reținem, recomandîndu-vă și dvs., o serie de acțiuni — sub formă de filme, proiecții dia, expoziții, audiții — dedicate marii sărbători a poporului român — ziua de 23 August — și incluse în ciclurile „Sntem aici dintotdeauna”, „Vetre strămoșești”, „Cîntecele Țării” și „File de epopee”.

De asemenea — ne informează directorul Casei de Cultură a Studenților, prof. Valeriu Panasiu — pe parcursul vacanței vor avea loc audiții de muzică clasică, expoziții de artă plastică și foto, proiecții de filme artistice și documentare. Pentru iubitorii genului, discoteca „Index 203” le va prilejui audiții muzicale în premieră, precum și ultimele șlagăre estivale. Șahiștii și jucătorii de GO vor putea participa la concursurile organizate în această perioadă. Alte invitații se referă la vizitarea cabinetului de informare și documentare al Casei de Cultură a Studenților — biblioteca, fonoteca, colecția de ziare și reviste. Desigur, programul de activități este mult mai amplu, încercînd să satisfacă gusturile și preferințele tuturor studenților...

Așadar, să pregătim din timp abonamentele de tramvai! (Apropo, știți de unde provine termenul de tramvai?)

GETA BĂTALAN

Aici poți să devii, campion... pentru o zi!

Decupat parcă, dintr-un nesecat izvor de tinerețe, străjuind și luminînd albastrul mării prin înălțimea Obeliscului — Costineștiul ne întîmpină, ca întotdeauna, cu atmosfera-i veselă, sprintărară. Am (de)numit „trenulețul” — tractor ce rostulește deplasarea călătorilor spre Stațiunea tineretului. Cîțiva kilometri de meditație. (Suficient pentru un „Nosce te ipsum”?) Ce prietenii (ne) mai așteaptă?

Privirile tînjesc după formele și răcoarea nopții, acum — cînd mercurul termometrelor se pregătește să dea în clocot.

Știați că bronzul de Costinești este o marcă mult căutată, garanție a bunei dispoziții? Nu rezist licitației — Ce echivalent avea-vă un sejur la Costinești?

Undeva, pe coridoarele de umbră vegetală, citesc indicatoare... pietonale — „Tristețea e interzisă în Costinești”. Tautologie! Tristețe alături de Costinești? Nu se poate. Este ca și cînd aș

face critica cărții „Infernul”. Dante are sau nu, dreptate? Argumente în ambele cazuri!

Toate scaunele de pe terasa cofetăriei snt de mult timp rezervate. Nu mai snt locuri nici în picioare. Atracția irezistibilă — repetițiile „Doinei Timișului”. Spectacol gratuit, de super-calitate, chiar și atunci cînd este doar... o repetiție (Rubinul strălucește și fără montură, nu-l așa?) nu solicit explicații — „Doina Timișului” are prietenii pretutindeni. Cu atît mai mult aici!

La Galele Amfiteatru au fost invitate

și ansamblurile „Mărtisorul” din Cluj-Napoca și „Doina” din București. Se vede treaba — spectacolele vor aduce luminile rampei mai aproape de public.

— „În popor există o vorbă — Pofta vine mîncînd — și cred că este adevărată! Studenții timișoreni pasionați, ce se simt atrași de frumusețea muzicii populare, snt invitați la Casa de Cultură a Studenților, să asiste la repetițiile ansamblului nostru și poate că...”

Punctele de suspensie se constituie într-un apel, pe care Adrian Fîrtos — membru al formației „Doina Timișului” — îl lansează colegilor din Alma Mater. Din toamnă la „Doina Timișului” se anunță posibile locuri vacante...

„Costinești — capitala estivală a culturii românești” — decreteează Dan Chelaru, redactor al emisiunilor Radiovacanța. Construcția frazei este interesantă, mai ales că „piesele de artilerie” nu lipsesc. Recte, programul de acțiuni al Stațiunii.

Pentru o mai ușoară orientare (turistică) în incintă, s-a amenajat „Club Nord”. Și o primă manifestare organizată — vernisajul Expoziției picturii Mihail Bujanschi, absolvent al Institutului de Artă Plastică „Nicolae Grigorescu”. Încercați să priviți dincolo de cuvinte, desprinzîndu-le mesajul — „Pentru mine, Costinești a însemnat, de fiecare dată, o revelație! Astăzi — după 7 ani de la ultima vacanță — îl revăd cu alți ochi. Nu critici, nu de specialist, ci de... „student” puțin trecut de vîrsta studenției! Expoziția mea de grafică de șevalet încearcă să reprezinte, încă, tinerețea dobîndită aici. O amintire frumos colorată, pentru mai tîrziu”.

Sportul își calibrează intențiile ofensive — fotbal, baschet, șah, tenis de cîmp și de masă etc. — competițiile areolate de „Cupa Costinești” tînzînd să deplaseze centrul... atenției unanime

și aprinzînd micile (ori marile) pasiuni. Ar mai fi loc pentru un „Hai Poli!” chiar dacă joacă... „U”! Singurul risc este că AIGI POȚI SĂ DEVII, CAMPION... PENTRU O ZI!

Verba volant, scripta manet. Deci! A șaptea ediție a Salonului republican de grafică satirică (iunie-august); Concurs de muzică de dans (participanți — Adrian Daminescu, Marina Scupra, „Romanticii” și „Tom”) (10—12 iulie); Ciclul „Dobrogea — istorie și contemporaneitate” (5—15 iulie); A cincea ediție a Galei tinerilor actori — invitați — George Motoi, Virgil Ogășanu, Ion Caramitru, Liviu Berhoi, Ovidiu Gherasim etc. — (16—20 iulie); A șaptea ediție a Galei Amfiteatru (22—26 iulie); A unsprezecea ediție a Galei filmului cu tematică pentru tineret (28 iulie—7 august); A cincea ediție a Festivalului de muncă, frumusețe și tinerețe (15—17 august); A patra ediție a Zilelor cărții pentru tineret (18—27 august); A șaptea ediție a Serbărilor mării și tinereții (29—30 august); Festivalul de jazz (2—6 septembrie); Galele Costinești (10—20 septembrie) etc.

Auzită pe plajă! Obeliscul privește spre cer de la o înălțime pe măsura tinereții noastre!

Cite tomuri se vor umple cu „Galele Amfiteatru”? Cîta poezie și cît suflet vor prinde rădăcini la umbra „bătrînului” Obelisc? Ceva mă face să cred că voi reveni în Costinești, păstrînd în memorie sublimul „Ego et in Arcadia”...

Încerc un sentiment de culpabilitate — am vorbit despre Costinești ca despre tinerețea mea. Eroare! Soarele Costineștiului se ridică pe postamentul spiritual al tinereții tuturor!

GABRIEL BAIULESCU
DAN BLENDEA

IN EXCLUSIVITATE
PENTRU REVISTA
„FORUM STUDENTESC”

„Numai soare și bucurii, fericire și sănătate, vă doresc în această vară frumoasă și plină de surprize.

Cu drag,

Daniela Diana Ploșniță
Miss UNIVERSITAS
1987

Am luat locul!”

PAS ÎN DOI

În momentul în care au bătut sfios la ușa camerei mele, aducîndu-mi vestea cea mare într-un plic de 20 bani, nu-mi venea, parcă, să cred că s-au hotărît să facă împreună inevitabilul pas în viață...

Și tot învîrtînd cartonul acela simplu, cu poza a doi tineri și versuri din Love story, trecîndu-mi mereu prin fața ochilor secvențe din studenție, precum și bucuriile sau necazurile pe care le-am depășit, m-am trezit cu bilețul de tren în mîna și cu obișnuitele scene de familie! „Păi nici în vacanță să nu stai lângă noi?”

Cuvintele își pierd sensul. Părinții se consolează greu atunci cînd simt că în-

cerc să te desprînzi încet de lângă ei. Vacanța pornește greu. Primele zile parcă ar fi decupate din STAS. Gîndul îmi zboară mereu la sesiunea abia terminată, la emoțiile avute în pragul examenelor. Dar ziua cea mare se apropie. Ei doi ne așteaptă cu fericire în ochi. Apoi, clipe de emoție. Un „DA”, puternic răsună auster. Buchetele de flori inundă sala. Zimbete, bucurie... Asta e mirajul vieții. Sau înfrîngerea clipei de singurătate. Cu pluralul ne obișnuim greu. Visele nu s-au sfîrșit. De acum încep... „Noi, școala, copiii...”

Șampania curge în pahare. „Fericire și casă de piatră!” Încep să cred în farmecul studenției...

Infinitul este atît de aproape. Strîng cu putere mîna ca să nu-mi scape printru degete.

LILIANA BRĂD

CONJUGÎND VERBUL A FI

„Mi-e dor de acea avalanșă de tinerețe...”

La cabine, cu câteva minute, înainte de ridicarea cortinei pe scena „Naționalului” timișorean. Lângă mine, o apreciată slujitoare a Thaliei, actrița Valeria Seciu, rezervându-și câteva clipe și... posibile emoții pentru un interviu. Emoții pentru Valeria Seciu? Nu cred! Mai degrabă un respiro, o evadare înspre lumea nebănuită a întrebărilor reportericești, cărora încearcă să le dea de capăt eroina piesei „O femeie drăguță cu o floare și ferestre spre nord.” Deși zumzetul de bondar al sălii devine, uneori, agasant, dialogul nu trezește, întrebările și răspunsurile urmându-și cursul lor firesc. Deci... Valeria Seciu, sinteti considerată de mulți spectatori, critici, precum și de

colegi de-ai dumneavoastră ca fiind, în acest moment, cea mai de seamă actriță a scenei noastre...

— Sînt în primul rînd ACTRIȚĂ și am fost întotdeauna în competiție doar cu mine însămi. De altfel, nu cred în valoarea clasamentelor...

— Considerați că v-ați fi putut realiza într-o altă profesiune?

— Meseria mea e singura pe care aș fi putut s-o fac. A trăi în lumea „neguțătorilor de visuri” înseamnă să ai posibilitatea de a sparge limitele ei, să-ți oferi o deschidere spre lume, să privești în sufletele oamenilor, să trăiești revelația frumuseții de neasemuit a vieții.

— Împlinirea artistică v-a oferit-o teatrul sau filmul?

— Bineînțeles, teatrul. A fi actriță este meseria sigură pe care am învățat-o și pe care mă sprijin. Iubesc și filmul, dar nu mi-a adus atîtea satisfacții profesionale...

— Cu ce piesă ați cunoscut cel mai mare succes?

— Greu de spus. Cred, totuși, că rămîne piesa „Să-i îmbrăcăm pe cei goi” de Luigi Pirandello.

— Ce sentimente încercați la lăsarea cortinei?

— O senzație ciudată — uneori ca o victorie, alteori, ca o înfrîngere. Te îndrepti către cabine, întrebîndu-te cît de credibilă ai fost, cît de mulțumit este publicul de tine dacă ai reușit să-l faci a înțelege rolul personajului interpretat.

— Despre relația actor-spectator?

— Captarea interesului, a atenției publicului este obligatorie în actul teatral. Există un flux continuu între actor și spectator. Fiecare spectator iubește într-o piesă „ceva” ce i se potrivește, ceea ce se află în concordanță cu starea de spirit în care se găsește în acel moment.

— Și rolul publicului în reușita spectacolului?

— Părerea mea, că acesta are o importanță covârșitoare, aproape hotărîre destinul spectacolului. De aceea,

fiecare public își are spectacolele pe care le merită.

— ... aportul criticii?

— Cred în eficiența ei și o aprob, chiar dacă uneori nu rimează cu părerea mea despre rol.

— Anul precedent, la Costinești, ați fost președinta juriului în cadrul Galei tinerilor actori...

— Și anul acesta voi merge la Costinești. Poate și pentru faptul că mi-e dor de acea avalanșă de tinerețe. Am și eu băiat la Facultatea de Construcții...

— Proiecte de viitor?

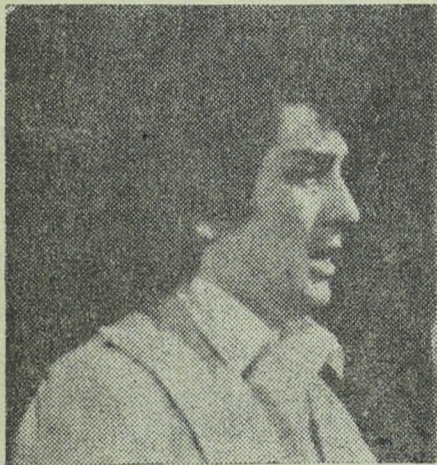
— Pregătesc un recital de muzică și poezie. Apoi...

— În loc de final...

— O invitație adresată tuturor, de a urmări cît mai multe spectacole de teatru. La Timișoara aveți un colectiv ce oferă spectacole de o deosebită tinută artistică. Dar există și acel minunat Studio de Caragialeologie al Facultății de Construcții...

CONSTANȚA LAURA ISPAS ■

„Mi-am descoperit aptitudini muzicale cîntînd în... baie!”

Un interviu cu Dorin Teodorescu nu este ușor de realizat. Chiar dacă maestrul este obosit — lucru firesc

după spectacolul de înaltă tinută artistică doar de câteva minute încheiat —, mai are puterea să domine atmosfera prin privirile-i energice, pătrunzătoare. Ești răvășit de zeci de întrebări pe care vrei să i le pui deodată, încerci să-l convingi să semneze o dedicație pentru cititorii revistei, fără să reușești.

Rolurile par a fi inversate.

— Poate că vi se pare amuzant, dar trebuie să vă mărturisesc că mi-am descoperit aptitudini muzicale cîntînd în... baie! După trei ani de studii la Institutul Politehnic timișorean, am renunțat la șansa de a deveni inginer și am abordat-o pe cea de artist liric, bătînd la porțile Conservatorului bucureștean... Am fost inițiat în tainele bel-canto-ului de maestrul Petre Ștefănescu-Goangă, care a pregătit, de fapt, o pleiadă de mari cîntăreți de operă.

— Și cariera dumneavoastră de artist...?

— Furtunoasă, fără exagerări. Multe spectacole pe scena Teatrului de Operă din București, de asemenea, ca invitat, pe diverse scene din țară și chiar turnee peste hotare — în Italia, U.R.S.S. și Austria.

— O întrebare, oarecum, indiscretă — ce rol preferați?

— Desigur, personajele cărora le-am dat viață — de-a lungul anilor — mi-au adus mari satisfacții. Rolul prințului Sou-Chong din opereta „Țara Surisului” a lui Franz Lehar, însă, îl îndrăgisem cel mai mult. Și, cel mai bun rol, neîndoielnic, în altă operetă a lui Lehar — „Paganini”. Premiera operetei a avut loc în luna martie curent. Vezi, tinerețea este o mare calitate, de care trebuie să știi să profiți și ca artist liric. Au fost ani cînd realizam patru-cinci roluri în premieră, muncă nu glumă...

— Alte noțiuni?

— De curînd, am imprimat la „Electrecord”, în excelente condiții tehnice — „Țara Surisului”, disc ce va apare, probabil, prin lunile septembrie—octombrie.

— Încercînd o apropiere de secretul meseriei, ce legi guvernează arta vocală?

— Un secret care nu e chiar... secret! În canto e necesar ca „fundajia” (vezi, pune cuvîntul în ghilimele!) să fie bună, iar vocea, atent studiată. Cît despre roluri, să nu fie abordate înainte de vreme. Este necesară parcurgerea lor gradată, astfel ca vocea să

nu fie forțată, căci se poate ajunge la o uzură vocală prematură.

— În calitate de invitat al Operei din Timișoara, ați interpretat rol în opereta „Contesa Marița”. Cum vi s-a părut spectacolul?

— Colegii timișoreni sînt parteneri minunați. Deși am „lucrat” cu o distribuție oarecum nouă m-am simțit splendid, iar spectacolul a ieșit, după modestele mele aprecieri, destul de bine.

— A-ha, deci aplauzele...

— Nu-mi displac, și nici nu am auzit vreodată un artist să se plîngă în acest sens. Dimpotrivă, unii se și laudă...

— Cum vedeți rolul impresarului?

— Sau-sau... adică, capabil să strice ori să ușureze viața unui artist. Deh, pe altarul artei... Vorbe frumoase, lacrimi, despărțiri...

— Dar al regizorului?

— La fel. Să facă excelent sau să strice un spectacol. Uneori, regret că avem prea puțini regizori buni ce pot realiza cu adevărat un spectacol impresionant.

— Vă place să acordați interviuri?

— Și zici că ești de la „Forum Studentesc”? Așa sinteti voi, studenții, tineri și grăbiți, dar faceți de toate.

DANIELA BĂTĂLAN ■

„Unu — Unu!”

— Cristian Țopescu, cu ce gânduri plecați de la Timișoara, încercînd niște afirmații nu numai strict legate de arenele sportive...?

— Cu bucuria că am reintîlnit același public competent, public bun cunoscător al sportului, în general, și-al handbalului, în special, pentru că la Timișoara — din cîte m-am convins —, imediat după fotbal, care este sportul-rege peste tot, urmează în preferințe handbalul; și cu dorința de a mă reîntoarce cît mai curînd, eventual la un meci de fotbal al lui Poli în divizia A — care, de data aceasta, cred că va rămîne în primul eșalon cel puțin doi ani.

— Vă mulțumim pentru această afirmație și cred că „băieții” noștri își vor aduce aminte de tradițiile fotbalului timișorean. Într-o altă ordine de idei, ați fost printre primii gazetari sportivi care ați subliniat manifestarea civilizată și... muzicală a unei galerii la Timișoara...

— ... și care se pare că a rămas în amintire. Unde este acea frumoasă galerie ce știa să cînte pe parcursul celor nouăzeci de minute?!

— E acesta și un îndemn pentru „băieții” lui Poli...

— Se pare că, totuși, echipa este cea

care „duce” publicul și nu invers. Odată cu revenirea lui Poli în „A” și cu unele meciuri bune — sînt sigur că și galeria va reveni la... muzicalitatea de odinioară.

— Aș insista în întrebarea mea asupra unei laturi mai puțin cunoscute din activitatea unui gazetar. Ați întîlnit oameni demni să rămînă în amintirea dvs., altfel decît din colaborările tehnice? Aveți prieteni la Timișoara, unde reveniți cu plăcere?

— Evident, am întîlnit mulți oameni ce merită întreaga mea considerație, care m-au ajutat enorm, și nu întotdeauna am reușit să mă arăt recunoscător lor. Sînt multe, foarte multe nume de amintit — persoane pe care i-am întîlnitcu prilejul diverselor competiții sportive — fotbal, tenis de cîmp, handbal —, și de departe, oameni excelent informați în materie. Pe această cale le adresez o modestă, dar respectuoasă mulțumire pentru ajutorul lor dezințersat.

— În realizarea materialelor reportericești cu caracter sportiv, ce pondere au tehnicienii și statisticienii, sub aspectul necesității și aportului? Dar rolul mijloacelor de informare de care dispune gazetarul, înțelegînd prin această — telexurile, legăturile telefonice și calculatorul?

— Rolul și importanța statisticienilor a fost dovedită și nu știu dacă ar mai fi necesar să fie subliniată. Este cazul

Asociației internaționale a statisticienilor sportivi, din care fac parte și doi români — e vorba de ziaristul Romeo Villara și antrenorul de atletism Nicolae Mărășescu, sau dacă între timp, n-au fost cooptați și alți compatrioți. Pentru presa scrisă, statistica e absolut necesară, cititorul care este informat din acest punct de vedere, este un... avizat în sportul respectiv. Sînt și fenomene de cititorii, ce au memorat echipe întregi, evoluții de scor din urmă cu 20—30 de ani. Bine, acestea, sînt excepții! Deci, statistica mi se pare — cel puțin pentru presa scrisă —, absolut necesară, iar pentru cea vorbită — radio, televiziune — o surșă de sinteză a unor fișe. Nu se poate concepe un comentator sportiv care să nu dispună de un arsenal, un bagaj de fișe documentare despre echipele și sportivii participanți în competițiile transmise. Or, acest bagaj se capătă cu ajutorul statisticienilor. În privința mijloacelor de informare, la ora actuală, munca brută — ce o făceau mulți ziariști, nopți de-a rîndul —, pentru adunarea de date, a fost înlocuită de calculatoare — a căror utilitate este funcție și de calitatea „încărcării” lor. Concluzia ar fi că — progresul cunoscut și în domeniul informaticii sportive nu poate decît să-i bucure pe iubitorii de sport.

— Cum vedeți raportul dintre promptitudine operațională, eficiența utilizării datelor și talentul de comentator și gazetar?

— Eu zic — unu la unu! Adică, numai cu talent și fără informare — nu merge, și nici invers: oricît de informat ai fi, dacă nu știi să pui în valoare informațiile pe care le ai și să le plasezi la momentul potrivit, să le situezi în contextul gazetăresc optim — nici atunci nu are eficacitate. Deci, există un echilibru între a ști și a comunica.

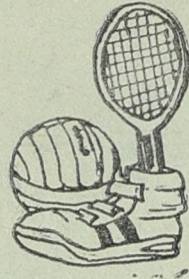
— Cititorii, satisfăcuți de a vă urmări interviu, vor reține calitatea acestui raport.

— Rămîn, în continuare, un prieten al studenților timișoreni, cu care m-am întîlnit în nenumărate rînduri, prilejuate de competițiile sportive. Trebuie să o spun, de fiecare dată, am dialogat sincer, chiar dacă nu întotdeauna părerile noastre au fost aceleași. De fapt, frumusețea dialogului despre sport o constituie tocmai părerile contradictorii. Însă, cel mai important lucru este faptul că am reușit să ne întîlnim, să ne cunoaștem, eventual să ne împrietinim, pentru că pînă la urmă toate competițiile despre care vorbim trec, comentariile se uită, dar prietenii rămîn, și pentru aceasta vă mulțumesc.

— Vă mulțumim pentru frumoasele cuvinte adresate, asigurîndu-vă de faptul că aici, la Timișoara, veți găsi, mereu prieteni!

EUGEN MUNTEANU ■
LUCIAN RISTEA ■

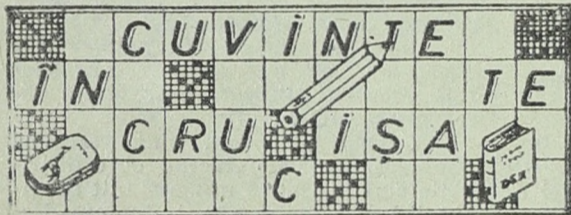
forum studentesc

ÎN VÎRFUL FOARFECII

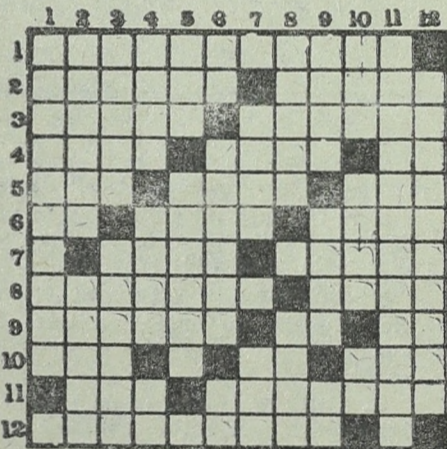
• **Vinărul este o realitate unică, irepetabilă,** (Angela ADAMESCU) • **Dacă am parcurge invers drumul de la lucruri la cuvînt, la numirea lor adică, am constata că, uneori, definițiile suportă cu greu propriul nostru limbaj, ce se dovedește astfel prea strîmt.** (Constantin CHITIC) • **În lași crește o pădure mică și toți visează o vlocă din lemnul ei.** (Cristian PAVEL) • **Așa pășesc toți cei care vor să devină stăpînitorii marilor spații. Sfirșesc prin a fi neglijabili în raport cu propriul domeniu.** (Doru TODORAN) • **Căci, întorcînd vorba lui Mircea: „Ce-i mîna pe ei în luptă... ce-au voit...?”** (conf. dr. Dumitru TIUTUCA) • **Deocamdată ninge, dar ninsoarea nu e și ea o formă a ierbit?** (Cerasela ENI) • **... nu ne-asezăm pe o bancă? — mă întreabă ea, privesc în jur, nu sîntem singuri, un ei și o ea își ascund pașii pe alea umbrită de coroane optimiste, îmi sînt colegi — mă informează Adi, și au niște note foarte mari.** (Dani PITARU) • **Numai munca de cunoaștere te poate salva din brațele rutinei, căci numai ea îți oferă în permanență noul.** (Doru TODORAN) • **Termenul cheie e munca, căci în lipsa acesteia, orice exagerare, orice extravaganță, orice capriciu riscă a deveni un mijloc de sustragere.** (Cerasela ENI) • **Conștiința îmi spune aprinde soarele** (Maria TIMUC).

CRONICAR ■

NIMIC DESPRE SPORT

ORIZONTAL: 1. Posturi de înaintași. 2. A pasa înapoi — Portari scoși la pensie. 3. Marchează goluri în terenul adversarilor — Nelipsit de la joc. 4. Scor de 0-0 (fem.) — Pătrund adînc în sistemul defensiv, deschizînd larg calea înaintării — Fundași rapizi! 5. Te deposează cu abilitate (fam.) — Evidențiat la inele — Miop (Criș.). 6. Cursă și pasă pe dreapta! — Boxul, în esență (pl.) — Sancționați la baschet (cînd sînt prea mulți). 7. Face respirația corectă — Bază de antrenament pentru fotbaliști. 8. Dau startul la marș — Aliat. 9. Pune capăt unei partide în care ambii adversari au cîteva de cîștigat (pl.) — Balon vocalic și... întors! — Virful bocancului! 10. Literă arabă — inimă de slovac! — Conferea siguranță în apărare.

cînd era trimis la POARTA (od.). 11. Trinitrotoluen (abr.) — Rezultatul unor atacuri prin surprindere (pl.). 12. Etape parcurse în goana mare.

VERTICAL: 1. Jos de fotbal. 2. A rata execuția (nemaivorbind de finalizare) — Jucată în stil derutant. 3. Luptă pentru egalare (și nu numai atît) — Gol valabil pentru toată lumea. 4. A cînta cu cuvînte (pop.) — A se afla într-o situație... neplăcută — Parte! 5. Iată, uite! (reg.) — Întîlnite pe teren, în formație completă, într-un cadru rustic. 6. Centrare de pe stînga! — Aflată în faza de construcție — Atacanți periculoși, deși sînt în... cădere. 7. Vechi triburi grecești — Stimulează orice formație spaniolă (interj.). 8. Concură la viteză — Prezent în faza de concepție 9. Categorie de lupte clasice (pl.) — Vas de bucătărie — Ultimele ocazii! 10. Degajat pe teren — Campion la categoria pană — Cap Beldeanu! 11. Fără rivali în proba de obstacole. 12. Cunoscuți înaintași, aflați la debut.

Dicționar: OTI, PIT, USE, VND, DIZA, ETE, AHEI.

STELIAN-RADU CACUCI ■
c. r. „Alma mater”.

FAIR - PLAY

„La a 950-a transmisie, nepoții ne vor cere să mergem, în parc, și nu la microfon...”

Nimic nou sub soare! — un interviu cu reputatul crainic sportiv radio Nicolae Secoșan a mai fost inserat în paginile revistei, sub semnătura lui Mihai Junea.

Și acum — ca și atunci — o discuție amicală, purtată departe de microfon sau de rumoarea tribunelor arhipline, și punctată cu reverii și ospăț de dulci aduceri aminte, pe care omul Nicolae Secoșan, la ceas de confesiune, ni le-a încredințat nouă și, o dată cu ele, o frîntură din mirajul celor peste 500 transmisiile radiofonice de „Fotbal, minut cu minut”. Ar fi multe de spus...

Dar, mai bine să purcedem cu întrebările, așteptînd augustinele după-amieze ale sfîrșitului de săptămîină, cînd prin vocea senină a lui Secoșan, vom afla — pe calea undelor — de prezența alb-violeților timișoreni în primul eșalon fotbalistic al țării, adică acolo unde le șade bine.

— Să încercăm o paralelă între omul și crainicul sportiv Nicolae Secoșan...

— Fără modestie, sînt un mare iubitor al adevărului — și în viață și la microfon —, chiar dacă, uneori, spunîndu-l mai supăr pe unii; adevărul reprezintă un cîștig real — luați-l cum îl vreți — și de aceea cred în el.

— Au trecut mai bine de 18 ani de la prima prezență în fața microfonului, un debut plin de suspans și de emoții, nu?!

— Cum altfel ar putea să fie?! Radu Urziceanu devenise indisponibil peste noapte datorită unei gripe rebele, așa că am fost desemnat să comentez la radio repriza secundă a meciului Steaua — Universitatea Craiova (2-1). Era într-o superbă sîmbătă a lunii martie și necunoscutul Nicolae Secoșan trebuia să comenteze un meci de tradiție al fotbalului românesc, în deschiderea cuplajului de pe „23 August”. În unsprezecele Stelei figurau nume sonore, inclusiv ex-polistii Bușor Hălmăgeanu și Florică Voinea.

— Ce-au însemnat toți acești ani pentru dumneavoastră?!

— Multă experiență și posibilitatea de a lua contact și de a cunoaște oameni, în cele mai variate situații. Și apoi, bucurie și necaz, zimbete sau lacrimi alături de echipa în care am crezut și încă cred. Ea Glasgow, contra lui Celtic și în retur, am avut satisfacția de a comenta niște meciuri palpi-

tante, ce ne-au adus o prestigioasă calificare în disputa cu o formație fanion a fotbalului european. Ce frumoși ani au fost ăia!...

Aceasta-i „Poli”! Ne încălzește sufletul cu victorii, alteori ne amăgește cu înfrîngerii. Nici nu vreau să mă mai gîndesc la acel usturător rezultat de la Leipzig cu Lokomotiv, cînd din păcate, totul — pentru noi — a mers slab. Cît despre meciurile pe plan intern, o repet: ești supporter polist sau ceferist șase zile pe săptămîină, dar duminica la microfon, transmiți în spiritul adevărului. Este o mare calitate pe care nu ai voie să o uiți — aceea de a fi un comentator imparțial.

— Anii trec, și parcă-l văd pe Nicolae Secoșan sîrbătorind o cifră rotundă — 1000 meciuri de fotbal transmise în direct pentru radioascultători...

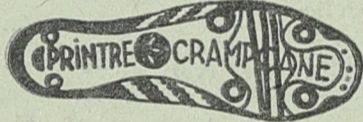
— Nici chiar așa! Pe la a 950-a transmisie, nepoții ne vor cere să mergem în parc, și nu la microfon... Și atunci, ce te faci, Nicule?! Uite, privesc calendarul și a trecut deja un an de cînd Steaua este capioana Europei. O mare campioană. De ce să n-o recunoaștem deschis?! Peste hotare, joacă fotbal Steaua, Dinamo sau Craiova, dar ele sînt ambasadoarele fotbalului românesc, îl reprezintă, îi ridică prestigiul și nu-l coboară! Este clar — nu ai voie să „ieși” decît atunci cînd ești sigur pe situație.

— Inedit, probleme deosebite...

— Inedit, inedit... Ah, da! Da Arad, cu ani în urmă, transmiteam un meci al U.T.-ei. Alături, actualul redactor șef al Drapelului Roșu, Teodor Bulza. Debuta pentru arădeni jucătorul Deac. Îndeobște, nici un jucător de la U.T.A. nu mi-era necunoscut, dar... Și atunci, cu microfonul deschis, am întrebat: „Bă, Doru' cine o fi ăsta blondu'?” Bineînțeles, intervine Minoiu pe fir: „Secoșan, închide microfonul!” Și cite și mai cite... Odată, tot la Arad, am ajuns în ultimul moment; făcusem deplasarea cu... autostopul. Gîfîind, am alergat la cabine, pentru a „lua” formația oaspeților. De ce atîta stress?! Cel mai comod ar fi să nu mai fac deplasări excesiv de lungi cu slabe legături de tren și... risc de întîrziere.

— Atunci, cum rămîne cu suma rotundă — o mie?! Ne ținem de cuvînt?

— Mulți colegi de-al mei au la activ peste 500 meciuri transmise. Pe de altă parte, profesia mea de bază este de economist — profesia unei evidențe clare... 1, 2, 10... 100, cînd și unde mă voi opri, vom vedea și... voi vedea. Deocamdată, să ne bucurăm că „Poli” are toate șansele să promoveze (N. R. — Între timp a promovat!) în divizia „A” la fotbal. În rest...

SOCCER, IL CALCIO SAU FOTBAL ?

Caruselul fotbalului mondial este în plină efervescență: ierarhiile tradiționale sînt răsturnate, legile nescrise ale sportului-rege își revendică drepturile — oarecum neglijate —, fair-play-ul agoni-

tutendeni.”

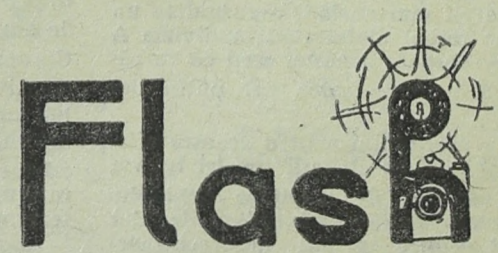
Chiar așa să fie, însă? Contraargumente: „Dieguito”, napolitanul prin adopțiune financiară, afișează un fotbal de-a dreptul strălucitor. Sau, formația cariocas, care a convertit fotbalul în artă veritabilă — o samba îndrăcită —, cîștigînd și atunci cînd tabela de scor e împotriva sa... E suficient, oare? Pentru a salva un fotbal nevrotizat, închistat în propriile-i canoane și obsesii?

... În careul de ași al sportului-rege, surprizele se țin lanț, guvernînd fobia de a nu pierde. Bunăoară, în Gdansk-ul înghețat, echipa lui Bunkol ține cu orice preț să reabiliteze palmaresul fotbalului cipriot (Au, totuși, o Academie de fotbal!) printr-un draw. Și reușește. Iar lusitanii pe scheletul tandemului fruntaș Benfica — F. G. Porto — înfăptuiesc (pe teren propriu!) ceea ce ziaristii acreditați la Lisabona numesc în unanimitate „meciul rușinii”, adică 2-2 cu (mai puțin) experimentații fotbaliști maltezi. După cum se vede, amănuntele picante (continuare în pag. 15)

*Cu simpatie editorilor
revistei „Forum studentesc”
facutus*

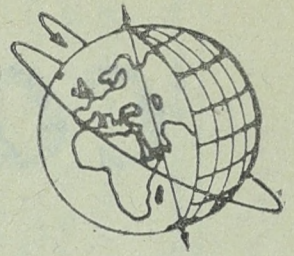
zează latent, meciurile trucate se vînd pe orice tarabă cu „firmă” — pînă mai ieri — serioasă, jucătorii profesioniști își schimbă stăpînii ca pe niște simple batiste, într-un cuvînt, totul a devenit o folie...

O, tempora! O, mores!
Au trecut vremurile patriarhale, cînd Müller și compania zdrobeau team-ul maltez cu un „obișnuit” 12-1 sau cînd „portocalele” lui Cruyff cucereau laurii victoriei în fiul lui van Himst. Au apus acele timpuri... Ce simplu era! Întra spectatorul cu sufletul împăcat la meci, fără a-și pune problema scorului, ei doar cite goluri va marca X sau Y. Și dacă jucătorul preferat nu-și realiza „norma”, cel puțin aveau consolarea de a fi asistat la o partidă agreabilă. Pe undeva, Rafinschi reputat component al Chinezului, Ripensiei și apoi al Rapidului) nu greșea afirmînd: „Noi pierdem frumos, cei de astăzi cîștigă urît. Și cînd spun asta nu mă gîndesc doar la fotbalul nostru. Așa e pre-

• A apărut cel de-al 4-lea Magazin al Clubului „Helion” al Casei Universitarilor (Timișoara), în paginile căruii semnează — în marea lor majoritate — membrii comuni ai celor 2 prestigioase grupări literare S.F. (Clubul „Helion” și Cenaclul „H. G. Wells”). Conținutul bogat și atractiv, aspectul grafic elevat și, nu în ultimul rînd, personalitatea autorială a semnatarilor ne fac să credem că și acest fanzîn va fi primit așa cum se cuvine de iubitorii genului.

„TINERETUL LUMII PENTRU O LUME A PĂCII !”

Sîntem campioni mondiali !

Zagi nu va înceta să zîmbească

ROMANIA—U.R.S.S. 23—19 !
Reconfortant balon de oxigen pentru handbalul românesc, acum la schimbare de generații ! Superbă victorie obținută la capătul unui meci entuziasmant, despre care — în comentariul agenției „China Nouă” — se menționa : „Invingătorii s-au remarcat printr-un joc inspirat în atac și o apărare puternică. Din formația română s-a evidențiat în mod deosebit portarul Alexandru Buligan, care a apărut excepțional, contribuind, alături de ceilalți coechipieri, la succesul reprezentativei țării-gazdă”.

Păstrînd proporțiile riguroase ale realității, totuși, nu putem omite aportul determinat al goal-keeper-ului Buligan la cucerirea pentru a șasea oară consecutiv, de către selecționata universitară a României, a titlului suprem. În acest sens, să-mi fie iertată lipsa de modestie dacă voi adăuga Buligan — U.R.S.S. 23—19 ! Ca să fim corecți, oferind cezarului ce-i al cezarului !

Cu riscul de a mă contrazice la fraza următoare : Victoria este — desigur — a echipei, care a dat măsura valorii sale ; o victorie facilitată și argumentată de condițiile excelente de pregătire asigurate mișcării sportive universitare din țara noastră. O mare victorie, probînd remarcabile disponibilități tehnico-tactice din partea lui Maricel Voinea și Dumitru Berbec, Adrian Ghimes și Marian Dumitru, dar — de departe — eroul întîlnirii a fost acest veritabil Duckadam al handbalului românesc, „ingerul păzitor” al porții noastre. L-am numit pe studentul Facultății de Mecanică din Timișoara — Alexandru Buligan. O stăpînire de sine perfectă și o extraordinară intuiție a mingii, ce i-au deconcertat pe Serghei Demidov și compania (jucători de certă valoare internațională, reprezentanți ai unei școli de handbal) ; un zîmbet dezarmant, însemn al triumfului — acolo, în interiorul semicercului — aducînd, pe undeva, cu inegalabilul Cornel Penu al anilor 1974 ; talent nativ, croit din aceeași stofă cu Nicolae Munteanu. Toate acestea și încă ceva — atributul muncii susținute, sub conducerea unui priceput pedagog, ing. Constantin Jude, antrenorul echipei de handbal „Poli” Timișoara.

Ce s-ar fi întîmplat dacă nu exista acest fenomenal Buligan ? Refuz să mă gîndesc. Important că au subsumat mult talent, ambiție și seriozitate sub un nume devenit comun prin strălucirea sa — buligan (iertată să-mi fie, ortografia !). Și dacă, totuși, n-ar fi existat

Buligan, cu siguranță, se afirma un Mircea Petran sau un Tudor Vasile ! Și alții. Adică, o întreagă pleiadă de tinere talente, devotate unui sport ce i-au dat lumii și legendei pe Cornel Oțelea și Virgil Hnat, pe Cornel Penu și Radu Voinea, pe Cristian Gațu și Roland Gunesch.

Maniera convingătoare în care au jucat tricolorii noștri, marșul triumfal de șase victorii (pentru sporto-melomani recomandăm pasaje întregi din opera „Aida” de Verdi !), culminînd cu această memorabilă partidă contra redutabilului team sovietic — se constituie în tot atîtea certitudini ale revigorării handbalului românesc.

Pe aceeași linie a superlativelor se înscrie și nivelul organizatoric al competiției, despre care Bernard THIELE (R.F.G.) declară : „Organizarea fără reproș a ediției jubiliare a Campionatului Mondial Universitar de Handbal în România — ca și colegilor din conducerea organismului sportiv al „Almei Mater” din întreaga lume — garanția că Uniunea Asociațiilor Studenților Comuniști din România este, și va putea fi și în viitor, o gazdă capabilă să pună în mișcare întreceri de cea mai mare anvergură”.

● Natația — o disciplină care a adus mari satisfacții mișcării sportive studențești din România.

Mi se pare că nu s-a scris destul pe această temă. Abia acum, sedimentează ideile, bloc-notes-urile se răsfoiesc cu atenție, se verifică fișele de concurs, datele se pun cap la cap, se confruntă opinii și declarații. Cine va tipări prima carte sub titlul „Universiada '87” ?

● 12 zile și (tot atîtea) nopți la Zagreb, posedate de zeul Sport cel care incurcă și descurcă cărările vieții —, cu peste 6 000 sportivi—studenți disputîndu-și înțietatea la 12 discipline de concurs. Românii au fost extraordinari, ocupînd un onorant loc trei în clasamentul general pe națiuni, devansînd 126 delegații sportive (Record de participare ar consemna „Guinness Book of Records”).

● Kilometri întregi de peliculă, fotografiile „la minut”, blitz-uri orbitoare căutînd să pătrundă dincolo de bariera firească, a bunului simț, în lumea marilor star-uri. „Carl King” lipsește, dar sînt prezente Paula Ivan și Liliana Năstase, „Albatrosul” conferențiază prin alte locuri, suplinind elegant — aici — în piscina Mladost de românele Noemi Lung și Anca Pătrășcoiu. Încet-încet, se uită vedetele antologate ale sportului, născîndu-se altele, asemeni Afroditei —

ieșind din spuma... lacului Jarun. Aurei Macarencu este noul amiral al flotei de aur, succedîndu-l pe cel care pe lacul Xochimilco, în patria aztecilor, cu ani în urmă, devenea... Ivan Patzaichin.

● Performanța bîimăreței Noemi Lung (5 medalii de aur și 2 de bronz) mă trimite cu gîndul la Olimpiada mîuncheneză a inotătorului Mark Spitz, cel mai medaliat dintre sportivi la o singură competiție sau la fenomenul Tamara Costache, Oricum, la Sao Paulo, sperăm ca trio-ul Tamara-Noemi-Anca să monopolizeze probele de natație.

● În galeria de vedete ale școlii românești de săritură în lungime, după Viorica Viscopoleanu, Vali Ionescu și Anisoara Cușmir-Stanciu, încă un nume de marcă — Marieta Ilcu (6,81 m din a cincea încercare, pe arena „Dinamo”).

● Nu mai miră pe nimeni titlul de o șchioapă „Jarun — un lac românesc” (pe manșeta cotidianului Sportske Novosti), cînd delegația sportivă a României cucereste 13 medalii (cinci de aur, patru de argint și patru de bronz) la caiac-canoe, cu lot de... 13 sportivi. Nici canotajul nu a coborît ștacheta — din șase finale urmasule Sandei Toma au obținut „aurul” în cinci și un... argint !

● Sportul e o școală a vieții, a curajului și a permanentei autodepășiri. De la Coubertin citire : Citius, Altius, Fortius ! Ai noștri au înțeles ca atare semnificația umană a celebrului frontispiciu olympian, aducînd sportului românesc nu numai glorie, ci și laurii marilor victorii : 43 de medalii — 21 de aur, 12 de argint și 10 de bronz. Mai mult ca la Kobe, în drum spre 61 de medalii de la Universiada bucureșteană (1981).

● B. J. King confesiona „Acolo unde intervine factorul uman, perfecțiunea este o utopie”. Primele semne de întrebare : Oare așa să fie ? O Nadie a celor 7x10 (perfecțiuni !) de la Montreal, nu a revoluționat sistemul de punctaj al gimnasticii — prin evoluția sa strălucitoare — făcînd pentru viitorul acestui sport mai mult decît zece Mețena la un loc ? ! Sau un Ilie Năstase (monseniorul passing-shoot-urilor), făuritorul de mituri și legende sportive, ghilotinînd calmul englezesc sau ridicînd în picioare tribunele Rolland-Garos-ului, altfel, foarte comode pe scaunele lor ? ! Nu înseamnă perfecțiunea un mit ? Sau un rezultat ? Sau un mod a privi viața ?

● Simpaticele vevertă Zagi — mascota celei de-a 14-a ediții a Universiadei de vară de la Zagreb — dezarmează prin zîmbetul său hazos. Peșemne, surisul Giocondei și-a mai găsit un rival...

(urmăre din pag. 14)

nu lipsesc. Dar cui folosesc ele ? Cumva fotbalului ? Dacă da, căruia fotbal ? Celui dinainte sau de după „momentul” Heysel ? !

„Coloșii” soccerului continental își șifonează indecent apretul (citește : palmaresul), cochetînd cu însuccesele. Recte, campioana europeană en-titre, dezmembrată (0-2) pe Parc des Princes de coechipierii lui Igor Belanov sau echipa Albionului, ținută în șah (0-0), după un anterior 8-0 (!) cu aceeași reprezentativă a Turciei. Nici ibericii n-au fost scutiți de emoții (2-1 de circumstanță) la Tirana, prefigurînd bluff-ul de pe stadionul „Steaua”. În sine, dincolo de sugestia celui 3-1 de palmares împotriva vicecampionilor europeni, rămîne imaginea de sfirșit de primă repriză, cu spaniolii, asemeni unui boxer, retrași cuminți în corzi și așteptînd fluierul salvator al belgianului Alexis Ponnet. Scorul de forfăit înregistrat la pauză contra elevilor lui Muñoz (unic antologat în analele ibericilor) repune în discuție „dialogul” primariatului în cadrul grupei. Cu alte cuvinte, (ultima) instanța amină pronunțarea !

... Pentru infocații suporteri spanioli greul abia acum începe. Ce zici, Manolo ? Încă o „probă de foc” ca la București și integritatea tobei tale este compromisă ! Acesta-i fotbalul. Printre atîtea „papelișos” se mai strecoară și o înfrîngere. Olé, Marius Lăcătuș !

Grupaj de sport realizat de
GABRIEL BAIULESCU ■

:150
DE SECUNDE
PE TEREN

„Una-i Poli, și aia-i prima !”

● **Interviu cu**
prof. Ion Ionescu
antrenor principal
al Politehnicii

— După o absență de un an, Poli a revenit, așadar în primul eșalon fotbalistic al țării. Vom rezista, tovarășe profesor ?

— Desigur. Poli se poate menține între primele 18 echipe, cu următoarele condiții : să existe sprijin activ, concret, continuu din partea celor ce răspund de noi ; să existe o conducere dinamică, inteligentă, ingenioasă, promptă, pasionată, ce să soluționeze problemele ce apar — minut cu minut —, în viața echipei ; noi, antrenorii — și, în special, eu — să am putere de muncă, inspirație — cu alte cuvinte, să fiu în „formă” —, ce să-mi permită o pregătire și o strategie eficace ; „forma” mea sportivă e dependentă și de modul în care oamenii din conducerea clubului îmi crează premisele necesare dobîndirii sale ; jucătorii să lupte corect pentru culorile clubului și prestigiul orașului, să se pregătească cu responsabilitate, să depună eforturi maxime, joc de joc, și... cred că ajunge !

— Ați omis din calcule pe... suporteri !
— Pentru mulți dintre simpatizanții echipei, calitatea de suportor a fost... restanțieră ! Pe șleau, publicul a susținut și a aplaudat echipa numai la victorii. Dar la cele cîteva eșecuri — inevitabile în-

tr-un campionat —, ne-a huiduit și ne-a apostrofat. Nu dau exemple din altă parte, ci tot din Timișoara. Vezi comportarea de acum vreo 14 ani a celebrei, noastre galerii — în repertoriul căreia nu se știa ce înseamnă insulta, apostrofa, jignirea. Ne aplauda în orice condiții și noi o răsplăteam cum puteam...

— Se spune că prima formulă de încurajare a alb-violetilor a fost... „Una-i Poli / Și aia-i prima !”

— Exact. Era după război și echipa activa în divizia secundă. Avea toate motivele să fie prima. Și eu am încurajat-o astfel !

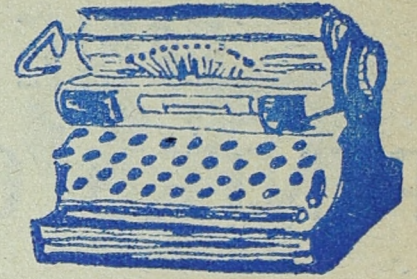
— Formula nu și-ar putea găsi... consacrația ? E complicată treaba ?

— Ar fi posibilă formarea unei echipe competitive, de vîrf, în circa 4—5 ani, prin forțe proprii. Adică, cu jucători promovați din pepiniera lui Poli, sau crescuți în... zona noastră, dar să nu fie racolați de alte cluburi. Avem astfel de situații...

— Să revenim la adevărații suporteri. Într-un dialog cu tribunele, ce doriți să le adresăm ?

— Aș vrea ca întreg stadionul „1 Mai” să fie (și să rămîină !) o tribună studențească, caracterizată prin fair-play, elan, voie bună, o tribună ce să aprecieze spectacolul fotbalistic așa cum este el la data respectivă, o tribună de suporteri convingși, în care să dispară fluierăturile și... celelalte dezaprobări verbale, contrare spiritului sportiv și actului de cultură ce îl reprezintă fotbalul și sportul

CONFLUENȚE

A FOST ODATA...

A da lumină spiritului — sub această deschidere, încerc să cuprind profunzimea gestului prometeic, care și la Crivaia a aprins destule focuri ale încrederii și regăsirii de sine.

Dragoste de cuvânt. De sensurile sale formale sau informale.

Tot meșterii făurari din Cremona aveau dreptate — un Stradivarius este o esență de suflet. Aidoma cuvântului. Dar, de ce n-ar fi valabil și invers?

Val sînt dorințele

Fluxuri și refluxuri plutitoare.

Cine a spus că marea e mare

Nu știe

Marea e mică

Atît cît să încapă

Într-un pumn de copil

Visînd castelele nisipului

În gestul iubirii.

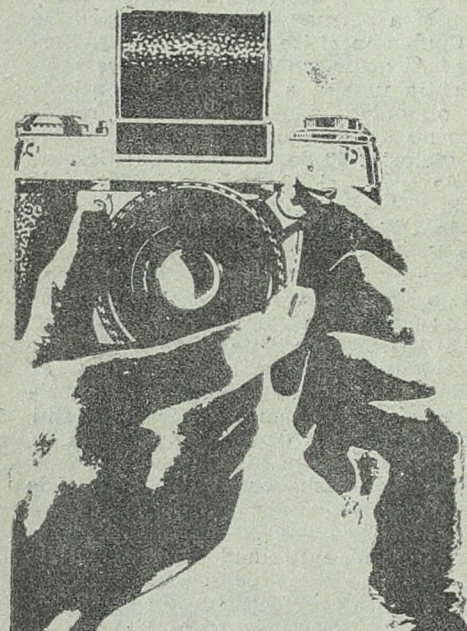
MIRCEA MITRUȚIU ■

INTR-O MIERCURI, DIMINEAȚA

Imi spun: „orice efort e plăcut”
(Ridic un coș de 12 kil. Fetele se uită curioase la mine. Am și o poză. Imbrăcat cu pulovărul albastru. Murdar.)

Cum ai putea altfel să te îndrăgostești?
Cum ai reuși să iubești atît de tare?
Ce ai putea să spui?

ANDREI BODIU ■

UNDE SE LEAGANĂ HAMACUL

Sub mîngieri, imbobocînd
ca floarea de lotus
Adunînd simplitate la simplitate
Am învățat iarba să vorbească
Prin pașii noștri
Prin fiecare articulație
Înlăturînd durerea nemișcării
Ca pe o neputință de exprimare
Redescoperînd firescul
Putem să ne ocupăm

de ridicat monumente.

Cine a spus că marea e albastră

Nu știe

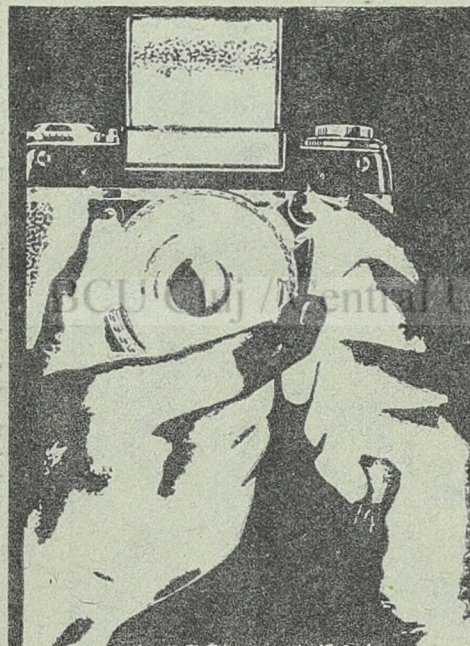
Albastre sînt țipetele pescărușilor

și ancorele din larg.

Albastre ne sînt speranțele.

Cine a spus că marea e val,

nu știe

PROFESORUL DE FRANCEZĂ (fragment)

Străinul a coborît din cursa I.R.T.A. În prima zi de toamnă. Șoferul l-a așteptat să-și scoată valizele din portbagaj — una era roșie, cealaltă albastră și amîndouă atîrnau grele în palmele orășeanului. Că era orășean și-au dat seama pînă și junincile din curtea căminului cultural, unde iarba fusese lăsată să crească în voie din elne știe ce pricină. Așa l-a văzut și Ilarion Beteală, 62 de ani, pensionar de cînd îl lovise damb্লাu din prea mare dragoste pentru rachiul lui Buturugă. Moșul se sorea (ca-n fiecare zi) pe veranda casei și s-a bucurat că se găsește cineva să-l întrebe de sănătate. Iar cînd străinul s-a interesat de școala comunală, bătrînul și-a dat seama că nu stă de vorbă cu un oarecare și l-a poftit să intre la un pahar de vorbă. Tiluță, în buletin Buhol Constantin, director de gimnaziu și bun jucător de șaisase, își cosea fi-

neața din coasta Bilorului și n-avea să vină decît cu seara. Desigur, străinul se născuse și crescuse la oraș, altfel n-ar fi fost atît de sărac la vorbă și nu s-ar fi grăbit. I-a mulțumit moșului pentru îndreptare cineva tot trebuia să-l aștepte, și a pornit ușurel către deal, unde, între biserică și cîmîtir, vechii localnici înghesuiseră clădirea școlii.

Cînd a ajuns pe culme, acolo sus, străinul și-a dezbrăcat haina și a așezat-o pe valize, apoi și-a aprins o țigară. În cele din urmă s-a așezat pe pragul ușii, întorcînd nepăsător spatele lacătului chinezesc cu trei cercuri. A așteptat impasibil pînă cînd a venit într-un suflet Moviliță Constanța, suplinitoare cu jumătate de normă și celibatară neconsolată, nu din cauză că n-ar fi fost drăguță, dar nu oricine se potrivea cu fata președintelui. S-au înțeles din puține vorbe, străinul parea tulburat de prezența ei, însă se stăpînea bine, nu-și dezlegase limba nici în fața grației pastorale, precizase doar că este noul profesor de limba franceză și că se bucură că vor fi colegi. Tanța l-a măsurat într-ascuns, avea degete fragile și lungi, fără verighetă, lucru care a determinat-o să-și jure că-l va face fericit sau... Sau ce? Nici ea nu-și închipuia prea bine ce. În aceea clipă era ferm convinsă că va izbîndi, totul nu era decît o chestiune de timp.

Au apucat împreună drumul de întoarcere, către casa Porfirei Rădăcină, de vîrstă neprecizată, mătușa Tantei dinspre mamă și moașă iscusită. Străinul nu parea dornic să afle cum de se orînduiseră lucrurile în acest chip, dar ascultă senin explicațiile fetei, oprindu-se în răstimpuri să-și odihnească mîinile. *Mi-am așus niște cărți, să nu mă omoare plictisul, zîmbi vinovat, căci agătase ciorapii Tantei, nu știam ce mă va aștepta aici, iar Tanța îi aprobă întrutotul. Cum valizele păreau foarte grele — sau bărbatul începea să simtă oboseala din jur? — i se păru de la sine înțeles că un om care pune atîta greutate pe niște terfeloaie amărîte, nu va bate cărțile și nici circiuma.*

De aceea, trecînd pe lingă viitorul comercial, încă în construcție, îi arătă cu bucurie primul dintre cele două blocuri sătești menite să schimbe fața comunei. *Mai trebuie să-i pună acoperișul, spuse fata, și la anul, de Crăciun, o să ne putem muta în casă nouă. Nu cred că va trebui să aștept pînă atunci, grăi cu speranță în glas străinul, iar Tanța se îmbuojră, deși se înșela amarnic în ceea ce privește tilcul ascuns al răspunsului.*

Privindu-l din depărtarea anilor, pot să vă spun că profesorul de franceză a rămas pînă la capăt un om cînstit față de sine. Mulți nu l-au înțeles, cum nici Daur Peștilă, mecanic-tractorist și îndrăgostit fără speranță, n-a bănuit cîte a pățimit străinul pînă în cea din urmă clipă. Căci a intrat repede în atenția nevestelor faptul că Tanța își făcea din orice fleac pricină să-și viziteze ruda. Nici Moviliță-tatăl nu privea cu ochi răi apropierea celor doi tineri și-și spu-

PAGINA REALIZATĂ DE STUDENȚII PARTICIPANȚI LA TABĂRA TEMATICĂ DE CREAȚIE LITERARĂ ȘI PUBLICISTICĂ DE LA CRIVAIA 1987.

nea intruna că par să fie făcuți unul pentru celălalt, drept pentru care avea grijă ca străinul să nu ducă lipsă de nimic. Cînd s-a încheiat campania agricolă și școlarii s-au întors la carte, iar ei a putut să răsufle mai în voie, s-a pus problema dacă nu s-ar cuveni să-l invite într-o duminică la prînz, să vadă străinul mindrețea ceea de casă, pe care o ridicase cu propriile sale mîini de la temelie pînă în virful coșului, iar apoi să eoboare împreună în livadă și să guste în tihnă rachiul de cîreșe și de zile mari, să vorbească ca bărbații de una, de alta, dacă a observat cît de harnică este Tanța și cum ține ea gospodăria!

GYÖRFFY GYÖRGY ■

DE VORBĂ CU MINE ÎNSUMI

Nu mă ascund după cuvinte, deși nu văd motivele ce m-ar împiedica să n-o fac. Arunc privirea în bibliorafatul Victor Hugo: ... între artă și știință, aceste două lumini ale lumii, există „o deosebire radicală: știința e perfectibilă, arta nu”. (Stop-cadru: Qui pro quo?)

Exegeza wagneriană mi se pare, totuși, tributară unei revoluții interioare:

— „Geniile astea pe care nu le poți depăși, le poți egala.

— Cum?

— Fiind tu însuți.”

Să se fi înșelat, oare, Saint-Saëns? Muzica începe (N. R. — doar) acolo unde se termină cuvîntul? Dar muzica și cuvîntul nu sînt expresia aceluiași alfabet al minții?

GABRIEL BAIULESCU ■

...CRIVAIA '87

COLECTIVUL DE REDACȚIE

REDACTOR ȘEF — Gabriel Baiulescu

REDACTOR ȘEF ADJUNCT — Sorin Trocan

SECRETAR RESPONSABIL DE REDACȚIE — Dana Dinu

REDACTORI : Dan Blendea, Liliana Brad, Radu-Stelian Cacuci,

Daniela Gros, György Györffy, Rodica Lucaciu, Mircea Mitruțiu,

Daniel Ognean, Bogdan Popescu, Sorina Sopa, Violeta Vajda.

GRAFICĂ : Alexandru Antonescu

FOTOREPORTER — Mircea Pușcașu

Forum studentesc

Organ al Consiliului Uniunii Asociații
Studentilor Comuniști din Centrul Universitar
Timișoara

Redacția: Casa de cultură a studenților, bv. Tineretii 8, cam. 1, telefon 14987 (ședințe — joi, ora 20) și Căminul 16/C, cam. 23 (ședințe — luni, ora 20).
Tiparul I.P. „BANAT”